

LAS MISIONES CATOLICAS 1982
APRIL - ABRIL

SVET KRISTUSU - KRISTUSA SVETU

KATOLIŠKI MISIJONI 1982

JUAN PABLO II. Y LAS MISIONES EN ZAIRE

EN EL CENTENARIO DE LA EVANGELIZACION DEL PAIS

Alocución a la comunidad cristiana, 2 de mayo de 1980.

Religiosos y religiosas: Sentíos felices de haber entregado todo vuestro amor a Cristo; y de servir a la Iglesia, a vuestros hermanos y hermanas con toda disponibilidad. Con todas las personas consagradas del Zaire, dejad que Cristo llene vuestras vidas, a fin de que seáis claro testimonio para el Pueblo de Dios y para los hombres de buena voluntad. Pienso en vuestra hermana zaireña, que os ha precedido dejando un luminoso ejemplo de pureza y de valentía en la fe: la Sierva de Dios sor Anwarita, a quien la Iglesia, según espero, podrá muy pronto beatificar.

Y vosotros, sacerdotes, religiosos, religiosas y laicos que habéis venido de otros países como **"misioneros"** y que seguís cooperando en los diversos servicios de la Iglesia en este país, sentíos felices de que sea aquí donde vuestra ayuda resulta preciosa y necesaria y donde daís testimonio de la Iglesia universal. Proseguid este servicio amistoso y desinteresado, bajo la guía de los Pastores zaireños que sabrán acoger a todos los sacerdotes sin excepción en su presbiterio.

Seminaristas: Sentíos felices de responder al llamamiento del Maestro, que jamás decepciona. Acoged la pedagogía de Cristo, en la que se han formado muchos de vuestros antepasados. Preparaos para asimilar a fondo la sólida doctrina y la disciplina de vida que os permitirán ser, a su vez, guías espirituales. Me gustaría que muchos siguieran vuestras huellas. Las vocaciones sacerdotales son la prueba de la vitalidad y madurez de una Iglesia local que se hace así capaz de tomar en sus manos la responsabilidad de la obra del Evangelio, dando al mensaje evangélico y a la misión de la Iglesia su plena autenticidad cristiana y africana.

No quiero olvidar a los **laicos cristianos** con quienes también voy a encontrarme: padres y madres de familia, animadores de pequeñas comunidades, catequistas, educadores, laicos comprometidos, estudiantes y jóvenes de Kinshasa o de otras ciudades o pueblos. ¡Que se sientan felices y orgullosos de su fe! Dondequiera que trabajen, den testimonio del amor de Cristo, que les ha amado antes a ellos; y que prosigan un apostolado en el que son insustituibles!

5. Quisiera hacerlos a todos la recomendación que el Apóstol San Pablo hacía en todas sus Cartas, él que visitaba muchas de las primeras comunidades cristianas. Es la recomendación que suscitó la última oración de Jesús después de la Sagrada Cena: **"Que todos sean uno"**. Sí, desechad toda división, vivid en la unidad, que tanto complace a Dios y que constituye vuestra fuerza, en torno a vuestros sacerdotes. Y que los sacerdotes estén unidos en un mismo presbiterio en torno a sus obispos. Expresad benévola acogida y real colaboración entre vosotros, zaireños y zaireñas, así como con los extranjeros que han venido a compartir vuestra vida. La Iglesia es una familia, donde nadie es excluido.

(Sigue.)

Naslovna stran: Pogled na pročelje Buhove cerkve v Vondrozo; pred njo verniki z Buhom, Sušnikom in Markom.

Kaj bi danes...

storil sv. Frančišek Ksaverij?

Ne tisti ponosni mladi, slavohlepni fant, ki je imel pred seboj zavidljivo kariero in okoli sebe občudovalce in občudovalke. Ampak tisti mladi mož, ki ga je omamila misel Ignacija Lojolskega: vse v večjo čast božjo.

Preganjal ga je sveti nemir. Danes bi bil svet komaj dosti velik zanj. Morda nekak apostolski nemir Janeza Pavla II. Takrat je „osvajal“ (bil je čas konkvistadorjev) Indijo, Japonsko, bil bi tudi Kitajsko, če ga ne bi v zreli moški dobi prehitela smrt na otoku Sancianu.

Danes je zavetnik vsega misijonskega dela. Gotovo eden tistih misijonarjev, ki jim je bilo dano pionirsko delo.

Morda bi zdaj povedal, da je evangelizacija prva. Ljubezen – karitas je sama po sebi razumljiva, saj drugače ne moreš biti Kristusov glasnik, a cilj je presajanje Cerkve, oznanjanje evangelija.

Koliko misijonarjev danes občuti, kar je bridko občutil Frančišek: tolika žetev, a tako malo delavcev.

Prevelike so bile razdalje. Kdor je takrat šel v misijone, je šel za vedno. Danes se vračajo na oddih po petih ali celo treh letih. A ni prenesel dejstva, da narodi potrebujejo Kristusa. Pisal je v Evropo:

„Boli me, ker tukaj ne bodo postali kristjani. Manjka ljudi, ki bi se tako dobremu in svetemu delu posvetili. Često me obide želja, da bi šel tja v univerzitetna mesta in bi o svoji stiski kričal kakor človek, ki je prišel ob pamet. Predvsem bi hotel iti v Pariz (ki ga je poznal, kjer je sam študiral), na Sorbono, in bi učenim gospodom, ki imajo veliko znanja pa premalo volje, da bi znanje prav uporabili, zaklical: koliko duš je izgubljenih za nebesa in padajo zaradi vaše nemarnosti v pekel.“

Da, učenih gospodov je dovolj. Niti službe ne morejo dobiti. Poleg tega izgubljenih gospodov, ker ne vedo, kaj bi na svetu počeli, in si ustvarjajo „nebesa na zemlji“ z drogami, alkoholom. Kričal bi Frančišek prav zdaj, ko se starajo misijonarji, mladih pa ni. Holandija docet – Holandija uči, so nam včasih ponavljali. Koliko je bilo poklicev! Zdaj bodo morali počasi vse holandske misijonske pokrajine prevzeti drugi. Dotok je usahnil. In tako se v tej veliki misijonski stiski godi celotni Cerkvi. Ko bi potrebovala mladih moči, se te izgubljajo v sanjarjenju ali razvratu ali celo krutem divjanju, namesto da bi dali svojemu življenju visoko ceno, kot jo je dal Frančišek, in Cerkvi novo legijo sijajnih misijonarjev.

F. S.

MISIJONSKI SIMPOZIJ

PRVI DAN, TOREK, 6. OKTOBRA, POPOLDNE

Popoldanski program je vodil mons. Lojze Škerlj, škofov vikar za slovensko dušnopastirstvo na Tržaškem.

Koj v začetku je prosil za besedo rektor Slovenika in predlagal, da simpozij pošlje svetemu očetu vdancstni telegram, in besedilo telegrama tudi prebral, kar je bilo z odobravanjem sprejeto. Sporočil je tudi pozdrav papeškega pronuncija iz Rwande in generalne asistentke Kristusovih sester Marije Sreš iz Španije (ki je več let delovala kot misijonarka v Indiji), katera obžaluje, da se simpozija ne more udeležiti radi istočasne obveznosti drugod.

Mons. Škerlj je nato povabil prelata dr. Vilka Fajdiga, da nastopi s svojim referatom. Prelat Fajdiga, ki je že okrog 40 let pri vodstvu slovenskega misijonskega dela, je predaval o temi:

MISIJONSKO GIBANJE NA SLOVENSKEM

Predavatelj je temo razdelil v tri dele: Stanje misijonstva v Sloveniji pred prvo svetovno vojno, med prvo in drugo svetovno vojno in po zadnji vojni.

Iz časa **pred prvo svetovno vojno** je predavatelj povdaril, da je slovensko misijonstvo obstajalo pred vsem v nekaterih veličastnih misijonskih podvigih posameznih misijonarjev: Jezuita Mesarja in Kapusa v 17. stoletju, Baraga in Knobleharja v 19. stoletju, in drugih. Slovenci smo bili tedaj pač v okviru avstrijske monarhije, narodna zavest še ni bila razvita in zato ni bilo posebne težnje, da bi kot narodna skupnost za širjenje Cerkve kaj več storili.

Ze **med prvo svetovno vojno** in po njej je zavest misijonske dolžnosti slovenskega naroda močno dvignila slovensko misijonsko dejavnost. Škofijska duhovnika prelat Kalan Janez in svetnik Anton Merkun, univ. prof., dr. Lambert Ehrlich, lazaristi z Misijonišča Groblje, jezuiti z Bengalskim misijonom, frančiškani in drugi redovniki in redovnice so kar tekmovali, kdo bo več storil za misijone. V tej dobi so začeli izdajati letni Misijonski koledar, l. 1923 so začeli izhajati „Katoliški misijoni“, Misijonska nedelja se je vedno lepše praznovala, misijonske razstave in misijonski muzeji so razširjali misijonska obzorja, na teološki fakulteti se je podajala misijonologija, v Ljubljani je delovala škofijska Misijonska pisarna, ki je širila papeške misijonske družbe. Izdajale so se razne misijonske publikacije, organizirali misijonski dnevi in tečaji, celo Misijonski teden, na Kitajsko in Indijo ter sploh v misijone so odhajali vedno bolj številni slovenski misijonarji in misijonarke – skratka, v tem času med prvo in drugo svetovno vojno je vladala v Sloveniji zlata doba misijonstva.

Med drugo svetovno vojno se je ta živahna dejavnost omejila kajpada na področje takozvane Ljubljanske pokrajine, a moramo reči, da se je misel poglobila. V tem času se je v Ljubljani obhajal duhovniški misijonski tečaj, ustanavljali so se misijonski odseki po župnijah, v Ljubljani so mladi lazaristi

ustanovili Slovensko misijonsko dijaško zvezo, vstala je ideja tudi laičnih misijonarjev, itd.

Prišel je **konec druge svetovne vojne** in povojni, sedanji čas in prinesel s seboj spremenjene razmere; treba je bilo začeti vse znova. A ker je verskemu življenju misijonstvo bistveno, misijonska misel ni mogla zamreti, dasi je počasi prehajala tudi v dejavnost. Misijonske organizacije so bile onemogočene, kar je bilo etnološkega v misijonskih muzejih, so nacionalizirali. A na splošno je nova oblast misijonarje in misijone spoštovala in tudi delovanju za misijone puščala razmeroma veliko svobodo. Misijonska zavzetost je bila deležna posebnega božjega varstva in blagoslova. Povdarek je bil na vsakoletnih misijonskih nedeljah, ki so se po cerkvah lepo obhajale, ljudje so radi darovali za misijone, pojavljati so se začeli misijonski poklici in vedno več jih je odhajalo v misijone. Na teološki fakulteti so se obnovila predavanja iz misionologije, ustanovil se je Misijonski seminar, oba množična lista Družina in Ognjišče pogosto objavljata misijonsko vsebino. Papeške misijonske družbe se sicer ne organizirajo, a vseeno delujejo po načelu Vsi verniki za vse vernike, in povezava z njih središčem v Rimu je stalna.

Misijonska misel in žrtev se v Sloveniji danes posebno izraža ob naslednjih prilikah:

Vsakoletna **Misijonska nedelja**. – Vsakoletni **misijonski študijski dan**. – Okrog godu zavetnice misijonov v začetku oktobra **misijonski dan redovnic**. – V decembru za praznik zavetnika misijonov sv. Frančiška Ksaverija **misijonski dan duhovnikov in redovnikov**. – Za praznik Gospodovega razglašenja **otroški misijonski dan**. – Vsakoletna srečanja z misijonarji v poletnem času s škofi, duhovniki in verniki se pripravijo vedno drugod. – Za Binkošti je **misijonski dan bolnikov**, ko trpeči še posebej darujejo Bogu svoje trpljenje za misijone. – Končno je za misijonstvo zelo pomembno tudi praznovanje vsakoletnega **Baragovega dne**, ob katerem se vsakokrat v drugem področju domovine zbirajo množice v zavzemanju in molitvi za beatifikacijo največjega slovenskega misijonarja.

Velikega pomena je tudi zdaj v domovini misijonski tisk. Poleg že omenjenih sestavkov v Družini in Ognjišču, ki bi mogli biti bolj pogosti, izdaja medškofijsko misijonsko vodstvo za Misijonsko nedeljo posebno misijonsko prilogo „Družine“ na osmih straneh. Od časa do časa izide kaka misijonska knjiga, kot na primer pisma slovenskih misijonarjev, dve knjigi Jožeta Kalkalja; Iz sončne Zambije, knjiga ob 400 letnici smrti sv. Petra Klaverja, itd. Zdaj je v pripravi knjiga Baragovih misijonskih pisem. Želja, da bi v Sloveniji imeli poseben misijonski mesečnik, ni bila dobro sprejeta ne pri nadškofu dr. Pogačniku ne pri sedanjem dr. Šuštarju, ki stojita na stališču, da je za misijonstvo boljše, ako vsi obstoječi listi, kot na primer posebno „Družina“ in „Ognjišče“, prinašajo misijonske sestavke.

Za pobujanje in koordinacijo misijonskega dela obstoji Medškofijski misijonski odbor, ki ima redne seje, na katerih se načrtuje misijonsko dejstvom današnje Slovenije. Povdarek je na stalnem poživljanju zavesti o misijonski dolžnosti celotne, tudi slovenske Cerkve.

* * *

Že teh nekaj tu navedenih podatkov iz referata prelata Fajdiga nam da spoznati, da je njegovo predavanje lepo vpeljalo navzoče v zgodovino in

zdajšnost slovenskega misijonskega gibanja in sodelovanja. K referatu je še dodati, česar predavatelj sam ni omenjal, da je bil dr. Fajdiga v misijonskem gibanju na Slovenskem važna osebnost že pred vojno, saj je bil poleg prof. dr. Ehrlicha prav za prav edini strokovnjak v problemih misijonskega sveta. V času druge svetovne vojne je zlasti po smrti dr. Ehrlicha pomenil najvišjo škofijsko avtoriteto v misijonskih vprašanjih, na misijonskih tečajih, zlasti Slovenske misijonske dijaške zveze je v predavanjih razdajal svoje bogato misijonsko znanje. V času po drugi svetovni vojni je pa že nad 35 let najpomembnejši misijonski dejavnik za področje vseh treh škofij in gre pred vsem njemu zasluga, da je misijonska misel doma danes živa kot kdaj koli poprej.

V debati, ki se je po predavanju razvila, sta se med drugim povdarili tile dve zadevi:

Mons. Jezernik je potožil, da Slovenci doslej še nismo dobili svojega misijonskega znanstvenika. Res, da se je ta ali oni že posvetil študiju misijonologije, kot na primer salezijanec dr. Šeruga in lazarist dr. Soklič, a se nista oziroma se ne posvečata misijonstvu med Slovenci. Monsinjur Jezernik je simpoziju stavil vprašanje: ali ne bi bilo mogoče dobiti kakega slovenskega duhovnika, ki bi se strokovno poglobil v misijonstvo in svoje znanje posredoval celotni slovenski misijonski akciji? Sedanji sodelavec prelata dr. Fajdiga župnik Mikuž France je doslej užil le enoletni misijonski študij na Urbaniani. Ali mu bo dana priložnost, da študij nadaljuje?

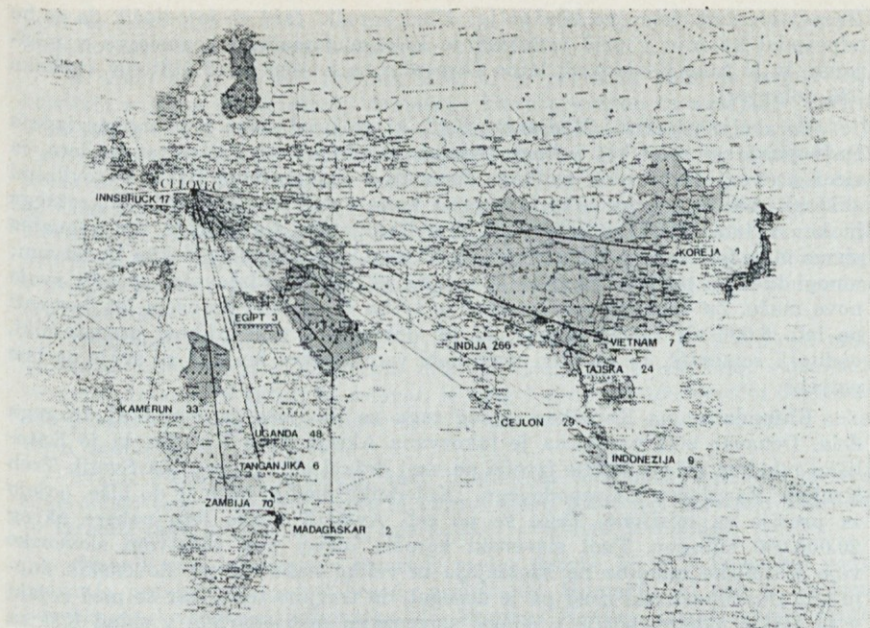
Prelat Fajdiga je k temu dodal, da bi poleg takega strokovnjaka slovensko misijonstvo potrebovalo tudi kako redovno družbo, ki bi se izključno posvečala misijonskemu delu.

Urednik KM je načel vprašanje o slovenskih misijonarjih „Fidei donum“ (škofijski duhovniki, ki gredo delovat v misijone, za kar je dala pobudo okrožnica papeža Pavla VI., ki se je začela z besedami „Fidei donum“ in se po teh besedah tudi imenuje), ki se vsekakor obnesejo. Prelat Fajdiga je iz izkustva povedal, da je med slovenskim klerom velika zavzetost za to možnost delovanja. Tudi škofje so pokazali vso pripravljenost. Na podlagi pripomb dveh navzočih bivših Fidei donum misijonarjev na Madagaskarju, Pepija Giderja in Frančka Kranerja, je bila povdarjena potreba, da se za misijonarje Fidei donum organizira v domovini nekaj Dom, v katerega bi se mogli zateči, ko se vračajo z misijonskega polja na dopust. Nekaj podobnega bi bilo treba zamisliti tudi za laične misijonarje. K temu je nekdo pripomnil, da je na primer za hrvaške Fidei donum misijonarje nadškof Kuharič ponudil v ta namen katerokoli izpraznjeno župnišče v svoji škofiji.

Po referatu prelata Fajdiga in po sledečem kratkem odmoru je bilo ozračje kaj pripravno za poslušanje poročil o tem, kako se po različnih krajih dela za misijone. Za to popoldne so bila na vrsti poročila s Koroškega in Beneške Slovenije.

MISIJONSKA AKCIJA KOROŠKIH ROJAKOV

Poročevalec za Koroško je bil v prvi vrsti duhovnik **Jože Kopeinig**, vodja celovškega škofijskega slovenskega Dušnopastirskega urada, urednik tednika „Nedelja“ in rektor Doma v Tinjah.

Ta zemljevid je referent Jože Kopeinig razgrnil pred udeleženci simpozija. Črte na njem kažejo, kam vse v celotni misijonski svet seže odlična misijonska akcija koroških Slovencev v pomoč vzdrževanju domačih duhovniških poklicev.

Poročevalec je najprej predstavil še druge udeležence simpozija s Koroške, ki so bili: tajnica Dušnopastirskega urada Micka Demšar, dijakon Pepe Marketz in župnik Vinko Zaletel.

Potem je poročal pred vsem o velikopotezni akciji slovenskih Korošcev, namreč o podpiranju domačih bogoslovcev v misijonih.

Kako je prišlo do te akcije?

Pred 36 leti je salezijanski misijonar Pavel Bernik, ki deluje na severu Indije, poslal v župnijo Sele prošnjo, da bi fara podpirala dva misijonska bogoslovca iz njegovega delovnega področja. Pod vodstvom tedaj kaplana, salezijanca Matkota se je fara za stvar zavzela. Kasneje je tudi salezijanec Cvetko začel v svoji fari s to akcijo, nato so se je oprijeli v njim zaupanih delokrogih še drugi gospodje salezijanci in škofijski duhovniki. Akcija se je začela širiti tako zelo, da je nje vodstvo sčasoma prevzel Dušnopastirski urad v Celovcu, ki jo je bolj razvil in jo še razvija.

Doslej so Korošci potom te akcije pomagali vzdrževati v času njih formacije že nad 500 bogoslovcev in nekaj sester.

Primer le ene koroške fare, že navedene: Sele. Kljub temu, da so si v tem času zgradili novo, moderno cerkev in prostorni Dom, so selski farani v 25 letih vzdrževali 53 bogoslovcev in doživeli med njimi že 25 novomašnikov.

Primer idealnih žrtev na tem polju: Mlad koroški fant se je odločil, da se bo odpovedal kajenju v prid vzdrževanju kakega domačega bogoslovca v misi-jonih, in je tako v odgovedi letno daroval v ta namen 6.000 šilingov (nekako 380 dolarjev).

To akcijo podpira „Misijski list“, ki ga pred vsem v ta namen izdaja Dušnopastirski urad kot prilogo tednika „Nedelja“ vsaj štirikrat na leto, in sicer na vsaj 12 straneh velikega formata v dvobarvnem tisku s številnimi slikami. Akcija uspeva tako lepo pred vsem zato, ker je nekaj konkretnega in ker v tem smislu vzdrževanci objavljajo svoje fotografije ter zahvalna pisma in so na ta način takorekoč navzoči med koroškim slovenskim ljudstvom; mnogi tudi po posvečenju pridejo v faro, ki jih je vzdrževala, opraviti svojo novo mašo. Za vsakega vzdrževanca je treba skozi štiri do osem let darovati na leto 6.000 ali 7.000 šilingov, ki jih dobivajo v roke njihovi predstojniki, voditelji semenišč. Le ob novi maši dobi vzdrževanec lep dar za svoje osebne potrebe.

Kajpada se na Koroškem poleg tega za misijone še marsikaj drugega dela. Denarno zelo rodovitna je takozvana Akcija Treh Kraljev, ki jo Kato-liška mladina cele Avstrije izvede po vsej državi okrog praznika Svetih Treh Kraljev, Razglašenja Gospodovega. „Koledniki“ hodijo od hiše do hiše, pojejo in prosijo za misijone. Tako se po celi Avstriji vsako leto nabere okrog 20.000.000 šilingov. Tudi slovenski koroški otroci pod vodstvom slovenske veje Katoliške mladine ne zaostajajo in veliko naberejo po slovenskih žup-nijah; Dušnopastirski urad pa je dosegel, da tretjino tega, kar se med rojaki v to akcijo nabere, pošlje v pomoč slovenskim misijonarjem v sklad KM za vse slovenske misijonarje.

Poleg tega koroški Slovenci tudi sicer darujejo za misijone, kar Dušno-pastirski urad večino tega sam razdeli med slovenske misijonarje. Sodelovati pa morajo kajpada še pri vseh drugih misijskih akcijah na škofijski in nad-škofijski ravni. Organizirajo se pa tudi molitve za misijone, kajti „potrebni so apostoli ne le odprti, ampak tudi sklenjenih rok“, kot se je lepo izrazil poročevalec.

Važno misijsko akcijo je na Koroškem razvil župnik Vinko Zaletel – je nadaljeval g. Kopeinig –. Na svojih potovanjih okrog po svetu je obiskal tudi veliko slovenskih misijonarjev in misijonark in izdal o tem knjige, ki so jih Korošci radi brali. Poleg tega je imel tudi veliko predavanj o slovenskih misijonarjih s skioptičnimi slikami, pa tudi radijska poročila. S tem v zvezi je poročevalec omenil tudi predavanje in filme urednika „Katoliških misijo-nov“ po raznih koroških župnijah. Še posebno dobrodošli pa so osebni obiski slovenskih misijonarjev.

To Kopeinigovo poročilo, ki je bilo toplo pozdravljeno, je vzpodbudilo zanimivo debato.

Prvi se je oglasil k besedi župnik Vinko Zaletel, ki je povdaril, da je toliko potoval tudi k slovenskim misijonarjem, da je potem mogel v preda-vanjih koroškim rojakom pokazati in povedati, kaj vse Slovenci v misijonih velikega delajo; s tem je rojakom hotel dati versko in narodno pobudo in samozavest. Iz istega namena je tudi izdajal oziroma pisal svoje knjige. Glede Kopeinigovega dela nasploh je pa župnik Vinko povdaril, da realizira

prav za prav dva čudeža: to organizacijo vzdrževanja domačih misijonskih bogoslovcev in pa prelepo delo Doma v Tinjah.

K temu se je oglasil urednik KM, ki je povdaril, kako je sodelovanje koroških rojakov pri formaciji domačega klera prevažno za zasajanje Cerkve v misijonih in kako predragocena je pomoč slovenskim misijonarjem iz Akcije Treh Kraljev. Potem pa je izrazil željo, da bi Dom v Tinjah poleg stotih drugih predavanj in tečajev vključil tudi letna misijonska predavanja in od časa do časa kak misijonski tečaj, kar bi dvignilo misijonsko izobrazbo koroškega slovenskega človeka. Omenil je tudi, kako tudi Misijonska znamkarska akcija deluje na tem področju vzdrževanja domačih bogoslovcev, o čemer bosta pač v svojem poročilu podali sliko na simpoziju navzoči voditeljici te pomembne organizacije v ZDA.

Upokojeni in zdaj v Trstu živeči župnik Franc Gaber je iz svojega misijonskega sodelovanja v Združenih državah dodal svoje izkušnje: s pomočjo vernikov župnije, v kateri je deloval, je mogel podpreti 19 domačih bogoslovcev v času njih priprave na duhovništvo; udeležil se je celo nove maše nekaterih vzdrževancev v Ugandi.

Prelat Fajdiga je povdaril, kako blagodejno misijonsko vplivajo na vernike obiski misijonarjev in kako bi morali dušni pastirji z veseljem pograbititi in izrabiti take prilike za dvig misijonske zavzetosti v župniji.

Omenili smo le nekatere stvari iz pestre debate, ki jo je pa moral vodja srečanja prekiniti in podati besedo prelatu dr. Humarju, ki naj bi namesto beneškega slovenskega duhovnika, dr. Marjana Hvalice, bogoslovnega profesorja v Udinah (Vidmu), podal poročilo o misijonskem delovanju v Slovenski Benečiji.

Dr. Humar je povedal, da o kaki samostojni slovenski misijonski dejavnosti tamkaj ni kaj dosti poročati, ker so tamkajšnji rojaki versko povsem vključeni v krajevno Cerkev. Pač pa je opozoril na več misijonskih poklicev iz vrst beneškega slovenstva: bivši misijonar o. Ivan Obala, pokojni misijonar o. Lovrene Ošrnjak in še sedaj delujoča, v Tanzaniji o. Emil Čuk in v Tajski o. Mirko Tružnjak.

K temu je urednik KM poročal, da žal slovenski beneški misijonarji ne znajo slovenskega jezika, ker so že kot mladi dečki zapustili slovensko okolje – družino in odšli v zavode italijanskih družb in niso imeli prilike, da bi se v materinščini poglobili in utrdili, zato si je treba z njimi dopisovati v italijanščini. A kljub tej okoliščini so to slovenski misijonarji in moramo imeti z njimi odnos kot z drugimi.

Prelat Fajdiga je pripomnil, da je bil o. Mirko Tružnjak s sobratom pred dobrim letom na obisku v Sloveniji in da ju je on spremljal na Brezje, pa je tu o. Mirko naletel na molitvenik (očividno tiskan v beneški slovenščini) o katerem je vzradoščen dejal, da je v njem našel molitve, katerih ga je bila naučila njegova mama v otroških letih...

Kako je vse udeležence zanimalo vse, kar so tu popoldne in sploh ta dan čuli in komentirali! V oktobberski pobožnosti pred večerjo je pač ta ali oni Mariji, Kraljici misijonov, polagal na srce slovensko misijonsko akcijo.

(Sledi.)

BENGALSKI MOZAIK

(Sestavljen v Bengaliji ob novem letu 1982)

O. JOŽE CUKALE S.J.

I.

Reka Metla je ena izmed širokih rokavov v bengalskem zalivu. s sladko vodo vsaj v svojem gornjem toku. Zviija se kot kača med Kaningom in Gosabo in objema Basanti, kjer smo imeli velik shod misijonarjev, nekak razširjen dekanijski miting. Dekana že od časa p. Poderžaja nimamo, ker je naš škof Linus razgiban, nekak župnik in dekan baruipurske škofije. Treba je bilo urediti plače katehistov in uslužbencev po župnijah, ker se cene jadrno dvigajo na bazarju in nas evangelij k temu opominja, zraven pa še Janez Pavel II. Zunaj je razsajal vihar s plahtami dežja, pa smo ga komaj zaznali, ker smo bili zakopani v debate in načrte, kako najbolje rešiti vprašanje mladine na vasi.

Nekaterim med nami se je zelo mudilo domov. Tudi meni. Reka Metla se je jezila in premetavala naš motorni čoln kot lupino. Vihar pa nam je pomagal, da smo porabili samo eno uro in pol do pristanišča Kaning, namesto dveh in pol. Megla, dež in ledeni veter izpod neba nas je hotel pomesti nazaj na valove, pa smo ušli „po vseh štirih“ in našli zaklonišče. Železnica je bila pretrgana, avtobusi niso vozili več in mestece je le skupina koč, natrpanih okrog bazarja. Spravili smo se v edini avtobus, ki je še vozil, potem ko smo odstranili kokosovo drevo, ki je razbito ležalo preko ceste. Po nekaj kilometrih vožnje je drug velikán obležal prek ceste, zapleten v mreže vpognjenih električnih drogov. Samoten taksi je počasi rezal valove, ki so od časa do časa oblivali edino cesto. Potniki v natrpanem taksiju so me vzeli medse in tako sem dosegel Goriija, majhen trg v predmestju Kalkute.

Voda povsod do kolen, dež je tolkel na oči, in moker kot miš sem skočil do bližnje še razsvetljene hiše, kjer mi je nek hindu ponudil topllega čaja, kajti mrzlica me je stresala, da so mi zobje šklepetali. Razumel sem šele tedaj, zakaj v Indiji, tej sicer vroči deželi ljudje umirajo zaradi hitrih atmosferskih sprememb, tudi zaradi mraza.

A moja postaja je bila še daleč. Noč na cesti, nikogar na njej. Nisem pa nehal hvaliti Boga za preizkušnjo, kajti slaviti Gospoda je znamenje zvestobe in najboljša pomoč v krizi. Ob meni je stal prijatelj hindu in mi zagotavljal, da mora vsak čas privoziti zadnji avtobus. Prišel je in me pripeljal do samostana Frančiškanskih misijonark, kjer sem pred meseci dajal duhovne vaje. Topla večerja in dobrotá sester je rešila moj deževni problem. Drugo jutro so časopisi poročali, da se je v Kangu potopil motorni čoln, ki je prišel za našim. Ciklon je porušil na tisoče hiš in več kot sto ljudi je našlo grob po kanalih, ker so se zrušili okopi. Zdaj popravljamo razdejane koče in zbiramo sredstva za poplavljenca. Bogu bodi hvala za vse! Preizkušnje zmerom zbudé reak-

Pisatelj tega članka o. Jože Cukale (z očali) ob m. Tereziji pri razdeljevanju dobrot potrebnemu prebivalstvu. Duhovnik v belem na skrajni levisi je pa vodja gobavskega zavetišča.

cijo bratovskega zavzemanja... V spomin mi prihajajo za „Družino“ napisane besede moje rojakinje Jože Siberlove, ki je izgubila sina Doreta in snaho ob letalski nesreči na Korziki, kjer pravi: „V nesreči ti vsak želi biti blizu, vse pregraže padejo. Šele stiska nam povsem odkrije, da smo drug drugemu dragi“... („Družina“ str. 49-50, 981.)

II.

Zinka mi piše in Marjeta tudi iz Kanade. Bili sta pri nas na obisku. Zdi se pa, da je zdaj Bengalija pri njiju na obisku, ker kar naprej sanjata in podoživljata obisk pri M. Tereziji, pri gobavcih v Santinagarju, pri p. Gabriču v Basantiju, katerega pa nista srečali, ker je bil po duhovnih vajah med avstralskimi Hrvati. Desetine sirot je žvrgolelo okrog njiju, jima lezlo na rame tam v Sisubhauvanu ali v Zelenem parku. Vse jima je bilo čudovito, očarljivo. Ko se sklanjata nad fotografije tistega nepozabnega sveta, ki sta si ga ogledali v teku 14 dni, jima igrajo v očeh solze in vem, da še danes pestujeta spomine in smeh nedolžnih otročičev. Mati Terezija je povabila Zinko, naj se ji „pridruži“ v New Yorku. Zdaj razdeljuje in prodaja stvari, ki so ji nekdaj bile tako pri srcu, da se posveti ubogim. Bogu hvala za Zinko. Odslej bo potrebovala le dva sarija in kebliček iz plastike za pranje. „Moj Bog, koliko so na boljšem tisti, ki imajo malo ali pa nič“, pristavlja nova misijonarka v svojem božičnem pismu.

Ob teh mislih odkrivam nov svet. Zmerom bližji mi je. To je svet evangelija, biti na razpolago vsem, iz moje sobe je čisto blizu do ve-

rande, kjer me čakajo veseli in žalostni. Nekateri prinašajo zahvalne dari in odpirajo mošnje, drugi jočejo in prejemajo, tretji potrebujejo zdravila za „tretji svet“, to je upanje. Svetišče sv. Antona stoji s svojimi kvadraturami mirno in vabljivo. Prostorno je, da lahko prejme tisoče v svoje srce. Čutim potrebo, da se zgubim v njegove tišine in svetlobo, ki jo rišejo na tleh barvna okna od zgoraj. Jezusova pričujočnost v tabernaklju električno vibrira skozi vlakna moje notranjosti. Utrujenost odpade kakor suho listje in nova spočitost brsti pred pomladjo. Čudovita zrelost visi v cerkvi, posebno, ko se „je dan že nagnil, ko kraj je samotni in ura že pozna“ . . .

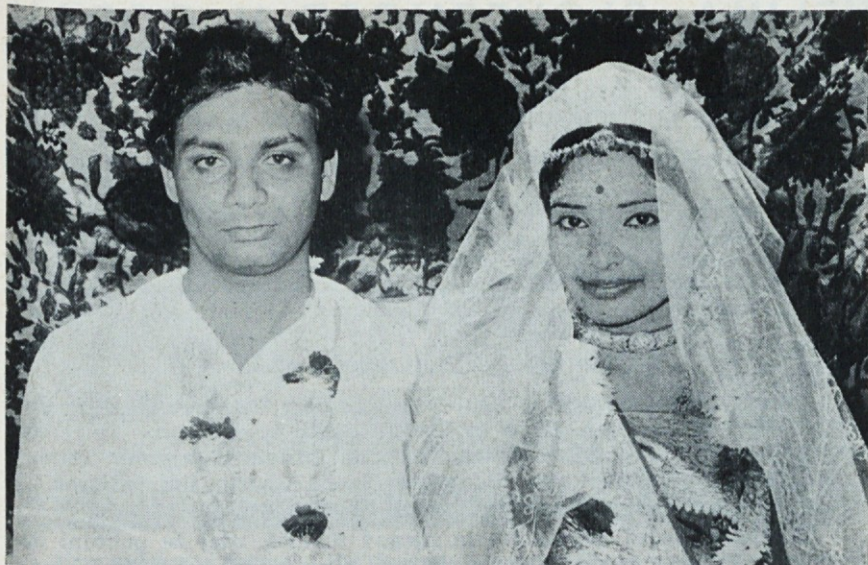
III.

Naša fara je nekaj čudovitega. Zasajena je kakor vinograd tam, kjer mesto izgubi svojo naličkanost, pa se ravnina še ni čisto spustila v džunglo. Včasih sem občudoval palme v domači cerkvi svetega Pavla na Hribu nad Vrhniko in sanjal, kako mora biti lepo v Jeruzalemu, Betlehemu in sploh pod palmami. Tukaj so kokosove palme lepše in vitkejše in objemajo cerkev in vasi. Dajejo mleko in belo sladko meso in dišijo, kadar se razcveto, kot da bi angeli zažigali kadilo na vasi. Zamislite si Božič pod palmami! Sveče in male lojenke ne dajo preveč svetlobe, pa zadosti luči, ki ožarjajo prag človeških bivališč. Po cestah je polno jaslic, ki jih postavlja mladina. Tekmujejo med seboj. Da samó tekmujejo? Pozno v noč pohajajo ljudje od jaslic do jaslic, ki so razsvetljene na vogalih cest in stez, pod drevesi in na vrtovih, in videl sem može in žene in otroke, ki so po ure „viseli“ na njih. To je kontemplacija, molitev src, ki se počutijo doma, božično srečni. Bog je postal kot eden izmed njih. Prav tako reven in nebogljen. In zato ga imajo radi in zmerom raje. Tudi nekristjani. Saj je nad polovico Indije na betlehemskih poljih in takorekoč v štalicah. Pred nekaj dnevi sem bil na obisku pri možu, ki ga je dodobra razjedel rak. Zaradi smradu in nečednosti so ga porinili v kot in ne vedo, kam z njim. Že mesece ne spi. Kost in koža in dvoje vrutih oči. Predolgo je že in obubožal je družino in zdaj ga je celo uboštvo zapustilo. . . Saj so siromaki navadno dobri z ubožci, pa pride čas, ko vsi obnemorejo. Takrat pa pridejo tako lepi darovi, ki sem jih prejel za te božične dni, in moram reči, da so bile roke dobrotnikov spet tako zlate, in srca tako bogata, da bom še dolgo lahko prilival olja v rane tistih, ki nosijo, kakor naš Džugol – Kristusov obraz –, sredi veselega Božiča – obraz Jezusov iz Velikega Petka.

IV.

„In glej, zvezda, ki so jo bili videli na vzhodu, je šla pred njimi, dokler ni prišla in obstala nad krajem, kjer je bilo Dete.“ (Mt. 2 1.)

Tam blizu Diamond Harbour, v vasi Kamarpol so se dvignili in prišli. Niso bogati, tudi ne izvedeni kot so bili Modri iz Vzhoda, a jim materialno ni sile in nekateri so po dobrih službah ali pa imajo kmetije. Tudi ne pripadajo v revir naše fare, ampak mi jih je pripeljala božja Previdnost. Med njimi je Manik. Kot Savel je spočetka gledal na kri-

„Sika Dey in njen ženin sta oba katoličana in zgledna povrhu. Poroka, ki ju je stala 50.000 rupij, pove, da sta premožna Bengalca. Oče naše Sike je priznan violinist, ki večkrat igra na kalkutskem radiu“. Tako o. Cukale k tej sliki.

stjane zviška. Pa ga je pred leti pot zavedla k „čudodelni“ zdravnici sr. Magdaleni (Slovenki, ki še živi in dela v Asansolu). Bil je bolan, pa je ozdravel. Nekdo mu je potisnil v roko sveto pismo in tako se je začelo. Tam za daljnimi morji ste pa bili vi, ki ste molili, da imamo že lep začetek, rudokop bogastva. A potrebujemo še molitev in žrtev. Bolniki naj darujejo svoje trpljenje, za veliko upanje nove Cerkve, ki se prebujata sredi 24. Parganasa. Hvala Vam za molitve. šolska mladina iz Števerjana pri Gorici je že povezana v molitvah in žrtvah zanje. Tudi v slovenski Benečiji se zanimajo za ta božji načrt. In precej skritih duš...

Pri zadnjih duhovnih vajah nas je presenetila beseda novoposvečenega duhovnika, ki misijonari na severu odtod, kjer se je že začelo preganjanje Cerkve. Sanje so bile tako močne, da so že prešle v neko vizijo. Sredi žitnega polja je zagledal Kristusa, ki mu je rekel. „Povej mojim duhovnikom, naj se potrudijo, ker žetev hitro zori, in naj bodo pripravljene, sicer bodo prišli ptiči in uničili mojo žetev...“

Voščim vsem misijonarjem delavcem, zbranim okrog „Katoliških misijonov“, naj se še bolj potrudijo v novem letu, da se premer božje luči razširi. Naj prisluhnejo in odgovorijo na klic Tretje Cerkve, ki že prihaja in potrebuje osebnih žrtev. Kristus izroča svoje kraljestvo vašim rokam in vašemu srcu. Sprejem ali odklon zavisi od vas.

VELIKA SLOVESNOST V GORAH

POSVEČENJE MISIJONSKE ŽUPNE CERKVE V MAE SARIENG IN
MAŠNIŠKO POSVEČENJE PRVEGA GORSKEGA KARIANSKEGA
BOGOSLOVCA, 2. MAJA 1981.

Moje „novice“ so že nad pol leta stare, vendar se zde tako pomembne, da sem jih po Marijinem zgledu skušala hraniti v njenem in svojem srcu, da vam jih ob prvi priliki kar se da sveže podam.

Kako je prišlo do karianskega misijona

Najprej nekaj zgodovine o misijonskem delu Betharramskih misijonarjev Presvetega Srca, ki so prišli na Tajsko pred dobrim četrstoletjem, ko so jim ukinili misijonsko delo na južnem Kitajskem. Tedanji francoski apostolski vikar v Bangkoku Louis Chorin jim je izročil v skrb ves siamski sever, ki obsega skoraj četrtno dežele.

Misijonar Jožef Séguinotte in njegov tovariš, zdaj že pokojni italijanski p. Foligni, ki sta misijonarila med preprostimi gorskimi plemeni na Kitajskem, sta prosila, da začneta isto delo med gorjanskimi plemeni Kariancev zahodno in severno od Chiengmaia. Kariansko pleme je bilo dovzetno, vrste katehumenov so se začele množiti. Betharramski predstojniki in škof so se vneto zavzeli za to delo. Daleč v gorah, med karianskimi plemeni so kupili ob vznožju gore zemljišče za novi misijon Mae Pon. Prav skromen je bil začetek. A danes: vsak tujec, ki pride na tajski sever in se količkaj zanima za misijone, ga hoče obiskati. S pomočjo karianskih katehistov – prvi je prišel na pomoč iz sosednje Burme –, so misijonarji, dobri pastirji, začeli svoje delo. Že pred Božičem l. 1954 so iz lesa zgradili cerkvico in misijonski hiši za dečke in deklice gojenke. Skoro vsi učenci in učenke morajo biti notranji, ker so razdalje med vasmi tako velike, prehodi nevarni in počasni. Nato so zgradili še hišo za sestre, najprej misijonarke, ki so pa odšle in na njih mestu je zdaj že 7 domačih karianskih sester. Tudi šola za karianske katehiste že lepo deluje. Prišli so novi misijonarji in Karianci po bolj oddaljenih vaseh so se pridružili novi krščanski skupini: Mae Chem, Mae Sarieng, Mae Tho (Mae pomeni reka ali hudournik v gorah, ki daje vasi ime), prav do burmanske zahodne in severo-zahodne meje. Misijonarji so uvideli, kako malo sredstev za obstoj imajo novi katoličani v Mae Sarieng in okolici. Iskali so in našli zanje bolj rodovitno prsto zemljo v dolini Huay Bong proti severu in ustanovili pravo katoliško naselbino severno od reke Mae Kok.

Mae Pon še sprejema brezplačne gojence in gojenke iz oddaljenih vasi, čeprav so se prometna sredstva malo zboljšala, nekaj novih cest veže vasi po gorah. Tu in tam se ustanovili tudi državne osnovne šole. Najvažnejše delo v središču karianskega misijona v Mae Pon je zdaj

Nova cerkev med Karianci v Mae Sarieng, ki jo je zgradil naš rojak Mirko Tružnjak.

karianska katehetska šola za katehiste in domače sestre, ki imajo tudi malo gospodinjsko šolo za karianska dekleta.

Ko sta l. 1955 mons. Lacoste in misijonar Seguinotte prvič potovala iz Chiengmaia na zahod v gore v kakih 200 km oddaljeni Mae Sarieng, je potovanje trajalo 4 dni. (Ko smo se vozili 2. maja na novo mašo, je potovanje z jeepom trajalo 3 ure!!) Prvih 100 km sta napravila z jeepom v polovici dneva, tako slaba je bila pot, drugih skoro 100 km pa peš. Prvo noč sta prenočila v gozdu, drugo noč v vasi, ki je pozneje postala vsa katoliška. Tretji dan sta prišla v vas Mae Ho, kjer je 15 družin sprejelo vero. Četrty dan sta dosegla Mae Sarieng. Misijonarji v sosednem Mao The so potrebovali 6 dni za pot v Chiengmai! Šele l. 1963 so odprli cesto v Mae Sarieng in od tam v Mae Son ob severo-zahodni meji. Vse okrog po vaseh so številne družine prosile za misijonarje. P. Seguinotte je našel mnogo zelo ubožnih družin, vdanih kajenju opija. Zaprosile so za vero s slovesno obljubo, da se bodo odpovedali kajenju opija, in čudovito, držali so svoje obljube!

Danes je v Mae Tho lepo vzorno misijonsko središče, kjer je župan kristjan, nekdanji učenec šolskih bratov v Chiengmaiu. Potovanje iz Mae Tho na jug v Mae Sarieng pa še traja tri dni! Da misijonar obide vse svoje postaje, potrebuje mesec in pol, peš po gorah, silno naporno misijonsko delo, a dobri, poštenu, goreči karianski katehisti so v veliko pomoč. Tako oddaljeni Mae Tho je dobil preprosto novo leseno cerkev že za veliko noč l. 1977, zdaj pa je bila vrsta na Mae Sarieng, središče najbolj zanemarjene in neobljudene province v deželi, ki pa šteje le

kakih 800 katoličanov, raztresenih po gorah, in toliko katehumenov. V začetku je imel naš Mirko Tružnjak bogoslužje kar v župnišču. Pozneje je postavil leseno cerkvico. Potem je škof poklical Mirkota na stalno župnijo v Chiengmai, kjer je bil zelo priljubljen pastir, dokler ga ni, na željo novega tajskega škofa l. 1977 nadomestil tajski župnik, posojen z juga.

Potrebna je nova cerkev v Mae Sarieng

G. Mirko se je zelo rade volje vrnil na trdo misijonsko pionirsko delo v Mae Sarieng. A našel je leseno cerkvico mnogo premajhno za sedanje potrebe. Največja ovira je bila pač pomanjkanje denarja. Miloščina misijonskih prijateljev tu in tam ni zadostovala... V začetku l. 1980 je naš tajski škof bodril misijonarja, naj zaupa v božjo Previdnost in napravi načrt za novo cerkev. Arhitekt je predložil načrt za cerkev, ki je bila bolj podobna skladovnici kot božji hiši in silno, silno draga in nič kaj trdna. Božja Previdnost pa je prišla na pomoč. Istega dne, ko je o. Mirko dobil ta nezadovoljivi načrt, je prišla v Chiengmai na obisk tajnica društva „Cerkev v stiski“. Škof ji je povedal, kako velika je potreba nove cerkve v Mae Sarieng, ki bridko potrebuje denarja. Gospa je vzela s seboj v Nemčijo načrt in kmalu nato je prišel odgovor z darom 25.000 Mark ali v našem denarju 500.000 baht. Deo gratias!

Ko je Mirko zvedel to srečno novico, je hitro spremenil načrt za cerkev, da bi bila bolj spodobna za božjo službo. A prav tisti čas je bila velika kriza s petrolejem v deželi in cene so se neznansko dvigale. Mirko je skoro zgubil pogum, ko je božja Previdnost spet prišla na pomoč. To pot je bil njeno orodje dobri italijanski misijonar iz PIME, italijanske misijonske družbe iz Milana. Ta misijonar je na skrajnem tajskem severu blizu Fanga dal sezidati misijonišče za tamkajšnja gorska plemena. Arhitekt, ki je zidal, je vreden vsega zaupanja v vsakem pogledu... Ta stavbenik se je pogodil z Mirkotom, da sezida kar se da lepo in odporno cerkev po najnižji možni ceni, in to se je zgodilo. „Pri zidanju cerkve ne računam na dobiček“, je rekel dobri stavbenik. Zidati so začeli 27. julija 1980 in izvrstno dovršili zgradbo 22. jan. 1981. Cerkev je 27 metrov dolga in 13 m široka, okrog sta hodnika, dve vrsti stopnic vodita na ploščad pred vhodom v svetišče. Pod cerkvijo je dvorana z odrom in prostori za srečanje katoliške akcije. V cerkvi ni sedežev, kot jih tudi v budistični pagodi ni, po tleh so preproge, na katere se ljudje tu tako radi vsedejo. Oltar, tabernakelj, prižnica so iz dragocenega tikovega lesa, v katerega so vrezani pozlačeni tajski motivi. Tudi Slovenci imamo svoj delež, saj so „Katoliški misijoni“ poslali debel ček v začetku leta, ki ga je Mirko z vso hvaležnostjo sprejel. O novi cerkvi v Mae Sarieng so vsi, kristjani, gorski in iz doline, ter budisti istega mnenja: „Ta cerkev je res zala in njena lepota je v ponos mestecu Mae Sarieng...“

2. maja 1981 je bilo slavje posvetitve te nove cerkve, ki ima sv. Pavla za svojega zaščitnika. Še večje slavje pa je bilo isti večer: mašniško posvečenje prvega karianskega bogoslovca na Tajskem, Frančiška Ksaverija Seho Sanan Santimanokul.

„Drobec družbe, ki je prišla z gore na novo mašo v Mae Sarieng“, je zapisala s. Frančiška Novak OSU na fotografijo, ki jo je posnela sama.

Doživetja na posvetitvi cerkve in karianskega novomašnika

še nekaj osebnih spominov iz te posvetitve 2. maja 1981.

Sredi šolskih počitnic so bile naše uršulinske vrste še bolj razredčene, a jaz sem se odločila, da bom šla. V župnijskem avtobusu sem imela prostorček, pa me je povabil Albert, novi predsednik župnega sveta, naj prisedem k njegovi družini v jeep. Potovali smo skoro 5 ur, ker smo se malo ustavljali in v tej suhi dobi občudovali rižna polja, slikovite gore, pokrite s tropičnim drevjem, hudournik s slapom in mostom nad njim. Ko smo zgodaj popoldne prispeli do cerkve, je bilo že polno gorskih ljudi v svojih pestrih oblekah, pa tudi že mnogo kristjanov iz skoro vse dežele. Po prigrizku sem kramljala z bodočim novomašnikom in preko njega z njegovimi starši, ki ne govore tajske, ampak samo gorski dialekt, in posnela slike, ki vam jih pošiljam. Vkljub siloviti soparni vročini sem se šla potem sprehajat v Mae Sarieng, se seznanila z budističnimi menihi v lepi budistični pagodi na robu mesta in nato preko trga do drugega konca. Ko smo se vrnili, je bil prostor pred in okrog cerkve natrpan z ljudmi, tako pestra množica, da bi rekel: vsi katoličani iz cele Tajske so tu zbrani za novo mašo. Koliko znancev med duhovniki, redovnicami, nekdanje učenke so me prišle pozdravit. Po skromni večerji smo hiteli na svoja mesta-pred cerkvijo in okrog: Duhovniki, šolski bratje, sestre in božje ljudstvo, katero se je odlikovalo po svojih pestrih oblačilih in pokrivalih. Vse je bilo najbolje organizirano in okusno okrašeno v tajskem slogu. V sicer prostorni cerkvi ne

bi bilo prostora za stotine te množice. Tako je bil oltar na ploščadi pred cerkvijo pred vhodom. Misijonar Mirko bi hotel imeti slovesnost zjutraj ali dopoldne v nedeljo, pa se je bal pekočega sonca. Na večerno slovesnost bodo gorski ljudje potovali ves dan ali več dni, če potrebno, potem, ko bo slovesnost pozno zvečer končana, bodo prebili nekaj nočnih ur kar pod milim nebom in se potem zjutraj napotili domov. Večer je bil izredno vroč, pa miren in zbran. Blagoslovitev nove cerkve, mašniško posvečenje, somaševanje, vse je bilo v dveh jeziki: karianščini in tajščini. Novodošli apostolski pronuncij Renato Martino je imel svoj uvodni govor v angleščini, takoj so ga prevedli v karianščino in tajščino. Slavil je Marijo, ponižno Deklo Gospodovo, ki je čast božjega materinstva sprejela v veri, ljubezni in najgloblji ponižnosti, ki je Bogu tako po volji. Vsi od novomašnika, njegovih staršev do zadnjega izmed nas, naj najdemo v Mariji, Devici-Materi zgled, oporo in pomoč.

Misijonar Mirko je nato v gladki tajščini podal zgodovino misijona v Mae Sarieng, nato je govoril naš tajski škof Robert Raht Bamrungrakul, nato predstojnik Bétharramskih misijonarjev... Sledila je posvetitev nove cerkve, nato mašniško posvečenje. Novomašnikova starša, v svoji pestri gorski obleki, sta privedla sina k oltarju pred škofa in ga darovala Cerkvi. Po končanem maziljenju sta mu oblekla mašni plašč. Navzoči so se v zbranem petju, največ karianskem, z močnimi glasovi pridružili misijonarju. Gospod Jezus je prišel na novi oltar ob zbrani tihoti množice. Kako izredno pomembna je bila to noč molitev očenaša: OČE NAŠ, KI SI V NEBESIH... Zdelo se je, da se je nebo sklonilo k nam, ali pa je nas pritegnilo v svoje višave... Tam v tropski vročini so blestele zvezde, kot tihe, pa zanesljive, zveste priče onostranstva...

Ko je prišel čas za obhajilo, sta najprej pristopila novomašnikova oče in mati, nato sorodniki, prijatelji, rojaki. Novomašnik sam jim je hotel deliti evharistični Kruh to noč. Dolgo je trajalo obhajilo ob petju najlepših karianskih spevov, ki so tu in tam živo spomnili na francoske. Kako tudi ne, saj so po večini francoski misijonarji vzgajali to ljudstvo in ga, glasbeno zelo nadarjenega, učili tudi petja. Mnogo so dali temu ljudstvu, mnogo so tudi prejeli od njega, zlasti v hvaležnosti in ljubezni. Že od začetka so našli pot do karianskih preprostih src in jih pridobili za Boga. Po maši smo še enkrat skupaj prejeli novomašniški blagoslov in potem v dolgi vrsti še vsak posebej po karianskem običaju.

Takoj po slovesnosti me je Albert povabil, naj prisedem v avto, da gremo čimprej na pot. Nismo mogli najti prostora v prenočišču in bolje je bilo iti takoj domov. Tudi naš dobri tajski župnik se nam je pridružil, ker je hotel biti v Chiangmaiu zgodaj v nedeljo zjutraj. Molili smo skupaj rožni venec in se zahvaljevali za milost preteklega večera in noči, prav do zgodnjega jutra, ko smo prispeli v Chiangmai.

Z darovi našim misijonarjem pomagamo ostvarjati zunanje pogoje za evangelizacijo narodov, med katerimi delujejo. Vsak dar je kot opeka za gradnjo Kristusovega kraljestva v misijonih.

NA MADAGASKAR IN V AFRIKO

L. L. C. M.

K FRANCETU BUHU V VONDROZO

Kot navedeno v prejšnji številki, sem, iz Tangainonyja prišedši, prespal v Farafangani na sedežu škofije. Bila je sredo. Ob pol sedmih zjutraj smo v katedrali maševali skupaj Buh kot glavni maševalec, škofijski ekonom, Rado in jaz kot somaševalci. Cerkev ni dosti večja kot ona v Vangaindrano, le bolj široka izgleda in dela vtis večje mogočnosti radi močnejšega zidovja. Pri maši je bilo nekaj vernikov in sester, pa naš Marko je bil tudi zraven. Ko smo pozajtrkovali in se v Buhovi hiši pripravljali za novo pot, pride s sestrške postojanke še s. Amanda, ki je bila v mestu kupila kruha za našo popotnico. Rado se je še s svojim močnim Volkswagnom odpeljal po opravkih v banki, kjer je imel plačati telefon vangaindranske postaje, pa vozilo sâmo je imel dati v letni pregled. Ko se je okrog devetih vrnil, smo odrinili na pot v Vondrozo. Rado me je povabil spredaj, za menoj je na prtljagi (kerosen in bencin in še marsikaj drugega) sedel Buh, da bi mi po poti mogel to in ono na ušesa razlagati, Marko je pa z Buhovim motornim kolesom vozil malo pred nami.

Pot nas je vodila proč od obale proti notranjosti otoka, kjer leži Vondrozo, ki ne spada v področje slovenskega misijona, a je še vedno v farafanganski škofiji, ki je Buha pred leti prosila, da gre tja pomagat, kar je vedno uslužni France tudi storil, zlasti ker je tudi tako itak vedno v stalni zvezi s slovenskim misijonskim področjem. No, zdaj smo šli pogledat ta njegov misijon nekaj čez 40 km stran od Farafangane. Cesta je bila kaki dve uri vožnje še kar dobra, le zadnji del je bil veliko slabši, saj smo za teh 40 km potrebovali več kot tri ure...

Pa naj kar tu podam nekaj osebnih podatkov tudi o tem misijonarju, ki deluje v Vondrozo. Rodil se je leta 1928 v šmartnem pod Šmarno goro, a se smatra za Horjulca. Gimnazijo je študiral v Ljubljani. Kot 16 letni študent je šel k domobrancem, se z njimi umaknil na Koroško, kjer je bil v špitalskem taborišču, dokler se ni – sledeč Gospodovemu vabilu – odločil in se podal čez hribe na pot v Rim, kjer je novembra 1947 vstopil v Misijonsko družbo sv. Vincencija Pavelskega v Colegio Leoniano, kjer so italijanski sobratje odstopili slovenskim begunskim sobratom del hiše, da so mogli tam organizirati svojo polsamostojno skupnost. Že decembra se je z nekaterimi drugimi sobrati podal radi varnosti na pot v Španijo, kjer je 21. istega meseca začel družbeni noviciat, ki ga je čez pol leta prekinil radi odhoda v Argentino, kjer je v Escobarju noviciat končal, študiral filozofijo in teologijo, 18. decembra 1954 pa bil posvečen v mašnika. Slovesnost nove maše je bila v cerkvi Marije Pomočnice v Ramos Mejiji, kjer je močna slovenska skupnost, novomašno kosilo pa so mu sorodniki in sobratje pripravili na Slovenski pristavi v Castelarju. Nato je deloval predvsem skupaj z argentinskimi sobrati v Escobarju, v Cordobi, spet v Escobarju, končno pa v Baragovem misijonišču, odkoder je tudi odšel kot prvi misijonar slovenskega misijona na Madagaskar, kamor je prišel 29. oktobra leta 1968. Najprej je študiral malgaščino v Ambositri,

nato delal pet let v Vangaindrano, tedaj, ko smo mi tja prišli in še sedaj pa deluje v Vondrozo. V njegovi župniji je vsega skupaj kakih 60.000 prebivalcev, med katerimi je v Vondrozo in po desetih podružnicah približno 1.500 katoličanov, med tem ko je na istem področju protestantov nekaj več, kakih 1.800. Podružnice so v več primerih zelo oddaljene in mora misijonar večinoma peš do njih.

Že smo zavozili v kraj Vondrozo, ki ni kaka mala vas. Peljali smo se mimo protestantske cerkve, visoko zidane stavbe nad cesto, s križem na pročelju, a z razbitimi šipami v oknih. Vozili smo se še nekaj časa in privozili na vzpetino, kjer leži katoliška cerkev, tudi s križem na pročelju, katero pa je bilo (morda od vlage?) počrnjeno, zamazano; v ostalem je ta hiša božja v zunanosti kar čedna. Od cerkve naprej smo zagledali v malgaškem stilu zgrajeno leseno stavbo: misijonska hiša. Malo višje proti desni veliko večja in zidana stavba: državna šola. Pred cerkvijo spodaj je bolj mala zidana farna dvoranica, ki je pa v zelo slabem stanju že v zunanosti. Spodaj pod misijonom se razteza naselje, večinoma s pločevinastimi strehami, kar je bilo prav za prav vse, kar sem mogel videti; le na oni strani ceste pod nami je bilo videti pred hišami tudi ljudi. Če se prav spomnim, po sredini naselja teče potok in so hiše položene po obeh pobočjih. Človek ima vtis, da misijon kraljuje nad naseljem... O, da bi res Kristus v njem kraljeval!

Rado zapelje z avtom za hišo in izstopimo. Buh nas vodi v notranjost hiše, iz katere diha velika preproščina. Ima tri prostore: župnijski urad, sobo za goste, kjer naj bi se jaz nastanil, in Buhova spalnica, zraven katere je še manjši prostor za kuhinjo in druge pritikline. Malo za hišo je še drugo, čisto majhno nizko poslopje za katehista; v sobi sta bili to pot dve ležišči, za Radota in Markota, ko bo treba prenočiti. Buh ima v svoji kuhinji celo mali hladilnik na petrolej, in ko je Marko, ki je bil to pot za kuharja, pripravil jurčkovo jugo iz Knox-vrečice, nas je Buh povabil h kosilu. Iz hladilnika je začel pokladati na mizo konzerve, suho salamo, sirčke in še kaj ter nam z vsem postregel. Za pijačo je bilo na razpolago ali hladno pivo ali pa vino. Neki katoličan je prinesel za goste nekaj fižola, zelena solata pa je bila z vrta. Vsekakor, za Buhove razmere – pojedina... Vse to nas je spravilo v naraščajočo dobro voljo. Med pogovorom nam je misijonar omenil, da so katoličani iz Vondroza ob 12 uri, zbrani na misijonu, čakali za dobrodošlico gostom, pa da so se po polurnem čakanju spet razšli, ko nas še ni bilo. Potem nam je pripovedoval o razmerah v njegovem delokrogu, ki so pač podobne onim drugod po južnem Madagaskarju. Največji dušnopastirski problem je zakonsko življenje. Tako ima na primer katoličanka, ki skrbi za lepoto hiše božje (večna luč, cerkveno perilo, čiščenje prostora, cvetje, itd.) že štiri otroke, pa je brez moža in ima otroke menda z različnimi moškimi... Drug možak, tudi katoličan, ima sedem otrok, tudi ni poročen cerkveno, kajti s prvo ženo je prišel do nesoglasja in jo je odslovil; druga njegova žena je pa zelo dobra katoličanka in daje za svete maše, da bi izprosila za kekega svojega otroka milost svetega poklica, duhovniškega ali redovniškega. V kramljanju nam je čas hitro potoval.

Popoldne sem se, kot vedno, ko je bilo mogoče, spravil za kako uro k počitku, kar mi je stalno zelo pomagalo, da sem dobro prenašal neprestano potovanje. Še ko sem ležal, sem čul iz sosednjega prostora pritaženo govor-

Pred cerkvijo Buh in Marko, v ozadju Buhova misijonska hiša v Vondrozo; malo naprej zidana državna šola.

jenje: prihajali so ljudje, da bi me pozdravili, pa me Buh ni hotel prezgodaj zbuditi. Opravil sem se in stopil v župni urad. Tedaj je bil tam upokojeni bivši krajevni župan (prefekt, pravijo tam), katoličan; prišel je tudi tisti dobri mož, ki nam je za kosilo poslal kuhanega fižola, ona oskrbnica za cerkvene stvari, in drugi. Le nekaj besed sem spravil skupaj po francosko, da sem pokazal dobro voljo, v ostalem se je pa Buh z vsakim veliko pomenil. Ostali čas sem se razgledoval po misijonu in okolici. Žal mi je bilo tudi tu, da nisem mogel radi slabih nog malo naokrog, da bi opazoval življenje ljudi v naselju. Ko so obiskovalci odšli, mi je Buh kazal, kako sta z Markom že začela popravljati marsikaj na misijonu, pa je delo ustavilo pomanjkanje cementa; tako bo tudi dvoranica še lep čas čakala na popravilo oziroma na novo gradnjo; seveda imajo pri tem svojo vlogo tudi denarna sredstva, a misijonar zaupa v božjo Previdnost in – v dobrotnike. A je kar kmalu prišel čas za večerjo, saj smo kosili pozno. Pri večerji smo zalili Buhov rojstni dan na njega predvečer in misijonarju napili na mnogo zdravih let misijonskega dela na Madagaskarju.

V petek smo vstali ob pol šestih. Maševali smo vsi skupaj v cerkvi, katere notranjost je veliko lepša kot zunanost. Pri maši je bilo kakih 20 vernikov iz kraja. Glavni maševalec je bil Rado, Buh pa je pridigal. Po maši smo se z verniki sestali pred cerkvijo in sem porabil priliko, da sem malo pofilmal in fotografiral. Misijonar Buh je bil spet z ljudmi zelo pestro hudomušen, ljudje pa za njegovo ljubeznivost hvaležni. Opazil sem, da je prebivalstvo Vondroza,

ki je bolj v notranjosti otoka, že malo drugačno od onega ob obali; tu imajo mnogi ljudje fiziognomijo Indonezijcev.

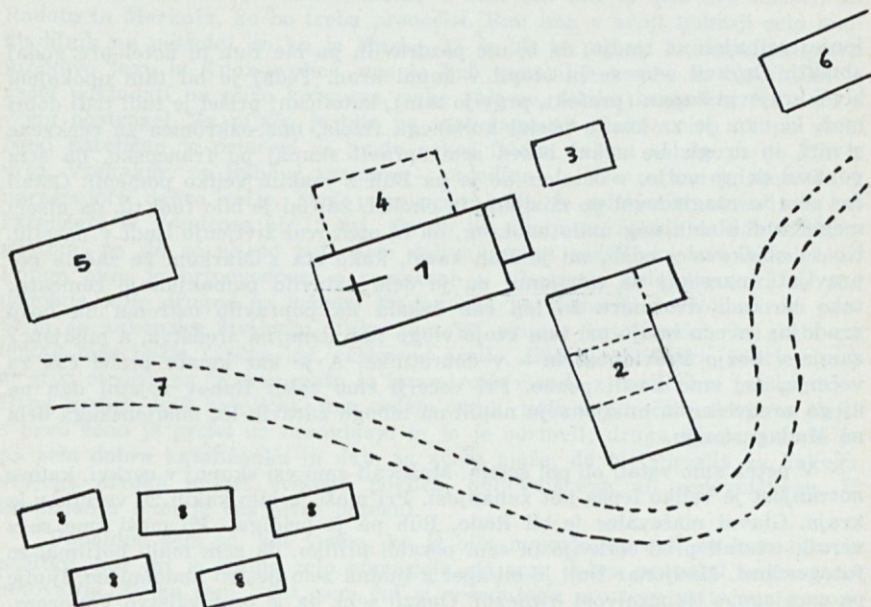
Potem je prišlo slovo, kajti mi trije, Rado, Marko in jaz, smo imeli nadaljevati pot še bolj v notranjost otoka v Ihosy k misijonarju Ivanu Štantu CM, Buh pa ostane na svojem misijonu, s katerega bo spet kmalu šel na pot k Puhanu v vas Savigliano, kjer bo škof na področju župnije Manambondro blagoslovil novo cerkvico in gre Buh žuniku Puhanu tja na pomoč.

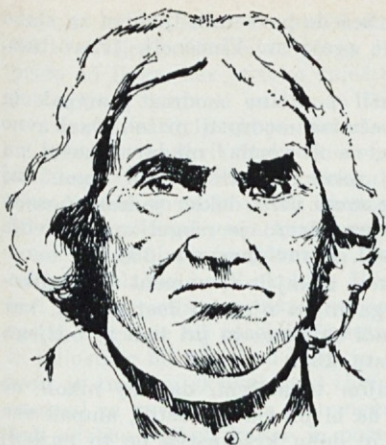
Kar malo težko mi je bilo slovo od misijonarja Buha. Saj on je edini od vseh malgaških misijonarjev, ki ga poznam še iz domovine, ko je bil kot prvošolec in kasneje stanovalec v mali družbeni hiši na Malenškovi cesti tam med nekdanjo Žensko bolnico in Vojaško bolnico. Bil je že tedaj silno simpatičen fantek in to simpatijo je ohranil in celo množil ves čas svoje fantovske rasti; kot sobrat, bogoslovec in duhovnik, sodelavec v Slovenski vasi in pionir slovenskega malgaškega misijona mi je pa še posebno pri srcu. Tako simpatičnega in vedrega sem doživeljal tudi vse dni mojega tritedenskega bivanja na otoku, kadar je bil tudi on z menoj. Takega ga pač doživljajo tudi njegovi ljubi Malgaši. Njegova simpatija, ki izvira iz iskrene, globoke, naravne in nadnaravne Kristusove ljubezni do vsakega človeka, mu pač čudovito pomaga pri uspešnosti misijonarjenja. Bog ga blagoslovi!

(Sledi.)

Tloris Buhovega misijona v Vondrozo.

Legenda: 1: cerkev - 2: misijonska hiša - 3: katehistovo stanovanje - 4: vrt - 5: dvorana - 6: državna šola - 7: cesta - 8: začetek naselja

BARAGO NA OLTAR!

BARAGA O SV. VINCENCIJU

(Ob štiristoletnici Vincencijevega rojstva: r. 24. apr. 1581.)

Šesta jablana: PREPROSTOST SRCA (Nadaljevanje.)

„Prava preprostost srca stori, da človek zapre oči vsem občutkom narave in človeškemu umu in da jih odpre le svetim resnicam krščanske vere, da po njih ravna vsa svoja opravila in se v vseh svojih delih, besedah in mislih in v vseh prigodbah zmerom in povsod teh resnic zvesto drži in vse po njih opravi. Taka preprostost srca je sveta in prečudna.“ – Tako pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 132.)

V teh besedah je sv. Vincencij popolnoma sam sebe popisal, ne da bi bil hotel; zakaj bere se v njegovem življenju, da je ves tak bil, kakor tukaj govori. (Prav tam, str. 132/3.)

„Zraven preprostosti srca je na tem svetu tudi modrost in previdnost potrebna, da je človek varljiv in previden v svojem dejanju in da ve ravnati z vsakim človekom po tem, kakršen je“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 133.)

Tudi le-ta krščanska čednost je bila imenitna v zadržanju svetega Vincencija; in zato so se mu vsa opravila tako dobro izšla, da so se vsi ljudje čudili in da so čedalje bolj spoznali, da je sv. Vincencij eden najmodrejših mož, kar jih je takrat živelo na svetu. Zatorej so se najučenejši in najimennitnejši moške vseh stanov, tudi škofje in kralji, v najtežjih opravilih z njim posvetovati in so se prepustili njegovi voditvi. (Prav tam, str. 133.)

„Modrost je dvojna, človeška in krščanska. Človeška modrost, ki je v svetem pismu imenovana modrost mesa (Rimlj 8, 7), modrost tega sveta (1 Kor 3, 19), je tista, ki nima drugega namena kakor za časne reči in drugega ne misli kakor svoje časne namene dopolniti in se zraven poslužiti le človeških in goljufivih pripomočkov. – Krščanska modrost pa je tista, ki ravno tako sodi, govori in ravna, kakor je večna Modrost, ki je bila nase vzela našo podobo, sodila, govorila in ravnala; in ki se v vseh rečeh le

resnic svete vere drži, za goljufive šege in besede posvetnih ljudi in za slabo luč svoje pameti pa nič ne mora.“ – Tako pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 134.)

Ravno ta svetnik se ni nikoli poslužil posvetne modrosti, ampak le krščanske in zato je do tako visoke in prečudne modrosti prišel. Dasiravno je bil učen in z velikim umom obdarovan, se ni vendar nikdar zanašal na svojo lastno glavo, ampak preden je kaj rekel ali razsodil ali komu kaj svetoval, je vselej prej premišljeval resnice svete vere, dokler je kako besedo Jezusovo ali kako njegovo dejanje našel, na katero je mogel opreti svoje besede. In potem je dal odgovor in svetoval. (Prav tam, str. 134.)

„Varujem se človeških misli in namenov, zakaj le-ti nameni nas velikokrat zapeljejo, da mislimo kaj zavoljo Boga in za njegovo čast storiti, kar vendar le zavoljo samih sebe in zavoljo ljudi storimo: in pri tem ni božjega blagoslova.“ – Sv. Vincencij. (Prav tam, str. 134.)

Ta svetnik je večkrat priporočil svojim tovarišem, da naj nikoli ne store nič zavoljo ljudi ali iz tega namena, da bi jih ljudje častili, ampak vse zavoljo Boga. „Naši revščini“, je rekel, „in duhu krščanstva bo to najbolj primerno, da se ogiblremo vsemu češčenju in veliko bolj iščemo in želimo biti zaničevani ter tudi imejmo prod očmi Jezusa Kristusa, ki se je vsemu zaničevanju voljno podvrigel. Če bomo v tem postali njemu podobni, bo gotovo on naš tovariš v vseh opravilih.“ (Prav tam, str. 134/5.)

„Bog nas vedno varuj, da ne bomo nikdar dajali ljudem prazne hvale in se jim prilizovali in da tudi ne bomo storili nobene reči iz zgolj tega namena, da bi si pridobili njih ljubezen in pomoč. Taki nameni so zaničljivi in so nasproti Jezusovemu duhu: da si njegovo ljubezen pridobimo, v to mora posebno biti obrnjeno vse naše dejanje. Trdno sklenimo veliko storiti iz ljubezni do Boga in nikdar iskati človeške časti; truditi se za zveličanje ljudi in nič ne marati za njih besede.“ – Tako uči sv. Vincencij. (Prav tam, str. 135/6.)

Ta svetnik, dasiravno je bil zmerom in z vsemi ljudmi prijazen, se ni nikdar nobenemu prilizoval in je rekel, da je prilizovanje grozno zaničljiva in ne vredna reč za krščanskega človeka. Zatorej tudi nikdar ni hotel nobenega človeka vpričo hvaliti, razen, kadar je bilo potrebno, da ga je v kakem začetem dobrem delu storil bolj pridnega in srečnega. Nikdar ni sam nič storil in tudi ni hotel, da bi bili njegovi duhovni kaj storili iz tega namena, da bi si pridobili ljubezen, hvalo ali pomoč ljudi. – „Premislimo dobro“, je rekel, da dvojnost (to je, kadar hoče človek biti všeč Bogu in ljudem obenem) ni všeč Bogu; in da ne smemo, če hočemo zadobiti resnično preprostost srca, imeti nobenega drugega namena kakor je njemu samemu biti všeč. (Prav tam, str. 136.)

„Kadar se komu primeri, da pozabi storiti kako reč, katero bi moral storiti, mora odkritosrčno priznati svoje pozabljenje; in kadar je kdo kakšno reč vprašan, katere ne ve, ali kake reči prošel, katere nima, mora po pravici povedati, da te reči ne ve ali da te reči nima; in mora prepustiti vse zvijače in cvinke modrim tega sveta.“ – Tako pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 136.)

Ravno ta svetnik je vse zvijače in tudi najmanjše laži grozno sovražil; in je spričeval iz svoje lastne skušnje, da je s tem najlažje shajel, ko je vsako reč tako povedal, kakor je bila res, zakaj s tem si je zadobil božji blagoslov.

„O koliko je to vredno, kadar človek srčno sklene posnemati nizko in skrito življenje Gospoda našega Jezusa Kristusa! Očitno se vidi, da ta misel pride od Boga, ker je tako daleč odločena od mesa in krvi (ker je naravnost postavljena nasproti mislim in željam posvetnih ljudi).“ – Sv. Vincencij.

Jezusovo življenje je bilo zares nizko in skrito. V vedni revščini je živel na svetu in je skrnil neskončno visokost svoje božje narave pod slabo podobo služnega človeka. Sin je večnega Boga in je sam sebe zmerom imenoval le **sinu človeka** in se je pustil imenovati: tesarjev sin (Mt 13, 55). Dasiravno bi bil lahko pokazal vsem ljudem svojo neskončno čast in svetost, katero je bil trem izvoljenim apostolom na Taboru nekoliko dal videti, je zmerom le v revnem oblačilu hodil okoli in živel od milih darov. – Srečen je kristjan, kateri rad posnema v ponižni preprostosti srca nizko in skrito življenje Kristusovo! V tem je bil posebno imeniten sv. Vincencij. Velike in prečudne darove in milosti je bil prejel od Boga in je bil eden najmodrejših duhovnov na svetu, toda je zmerom skrival pred ljudmi svojo učenost in modrost in se je le rad spoznal za nevednega in neumnega; in vse časti in visokosti tega sveta se je bolj skrbno ogibal, kakor jo posvetni ljudje iščejo. (Prav tam, str. 138/9.)

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

SMRT MISIJONSKEGA SODELAVCA

V Slovenski vasi pri Buenos Airesu v Argentini je koncem februarja letos umrl LUDVIK ŠTANCER v 84 letu starosti po dolgi in težki bolezni, ki mu je zadajala nemalo telesnega in dušnega trpljenja.

Ne mislimo opisovati njegovega življenja in zaslug na raznih področjih slovenskega in narodnega življenja, ampak le pokazati na njegov vzvišen vzgled zavzetosti in požrtvovalnosti za širjenje božjega kraljestva na zemlji, za misijone, in kako je tej ideji služil v času izseljenstva v Argentini.

Ker je bil dober režiser in igralec še iz časov prosvetnega udejstvovanja v domovini, je tukajšnja misijonska akcija lepo izrabila to njegovo sposobnost: režiral je misijonske igre in sodeloval pri drugih z izredno požrtvovalnostjo. Dokler so v Velikem Buenos Airesu še delovali misijonski krožki po posameznih skupnostih slovenskega izseljenstva, je tudi on nekaj časa vodil misijonski krožek v Slovenski vasi. Sodeloval je pri komisijah vsakoletnih misijonskih tombol. Dolgo je bil upravnik „Katoliških misijonov“ in pri cerkvi Marije Kraljice v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi je bil več let zvesti zakristan.

Vse to je pokojni delal pred vsem iz verske in narodne zavesti, z iskreno ljubeznijo do Boga in slovenstva. Na zemlji ni užil veliko priznanja in plačila, a mu ga je pravični Sodnik gotovo naklonil v toliko večji meri ob vstopu v večnost. Tam naj prosi za slovensko misijonstvo, ki je na zemlji z njim izgubilo sodelavca in molivca, pa v večnosti pridobilo priprošnjika; v to zaupamo, ker smo poznali njegovo boguvidnost.

MISIJONSKE PRIREDITVE MZA V ZDRUŽENIH DRŽAVAH SEVERNE AMERIKE

„Misijonska srečanja in pomenki“, ki jih v skoraj vsaki petkovi „Ameriški domovini“ objavlja duhovni vodja MZA Karel Wolbang CM, poleg objave darov posameznikov za slovenske misijonarje in za vzgojo domačega klera, poroča tudi o vseh prireditvah, ki jih odseki MZA v tej veliki deželi in v Kanadi organizirajo tekom leta. V priznanje in v posnemanje iz teh poročil vsaj dosežke teh prireditev v pomoč slovenskim misijonarjem objavljamo tudi v KM.

O prireditvah v letu 1981 smo že v prejšnjih številkah nekaj navedli. Zaglavje MSiP številka 518 objavlja poročilo iz **Jolieta**, kjer je predsednica odseka MZA Marija Jeretina. Tam so na Cvetno nedeljo priredili „Bake Sale“, ki je rodil za misijonarje skoraj 780 dolarjev.

526. poročilo pa objavlja vest o poletnem misijonskem pikniku v **Clevelandu**, ki se ga je udeležil tudi duhovni vodja. Dohodek te prireditve je bil: iz darov (1.843 dol.), iz prodaje hrane in pijače (1.487), iz mašne nabirke (164) in iz naknadnega srečanja (657). Stroški so bili: za najem pristave 210, za čiščenje po pikniku 50, za pijačo 240, za nakup listov žrebanja 63, za meso in drugo hrano 587; skupno stroškov 1.150 dolarjev. Če odštejemo od dohodkov, ki so skupaj znesli 4.500 dolarjev, ostane približno 3.000 dolarjev čistega za misijone.

V **Bridgeportu** je tamkajšnji odsek MZA pripravil po Telovi procesiji kosilo v prid našim misijonarjem. Čistega dobička je bilo skoraj 362 dolarja, z darom 100 dolarjev 452.

Misijonski piknik MZA v **Milwaukeeju**, menda v juliju 1981, o katerem poroča predsednica Mary Coffelt, je zelo dobro uspel: 3 947 dolarjev dohodkov. Ker je bilo izdatkov le 305 dol., je ostalo 3.642, od česar je šlo 100 dolarjev v pomoč romanju na Baragovo proslavo v Marquette, nekaj v vzdrževanje dveh domačih bogoslovcev, ostalo pa za vse slovenske misijonarje. – Ta odsek se je pa tudi na Misijonsko nedeljo potrudil in je v pomoč našim misijonarjem organiziral „Bake Sale“, ki je rodil 704 dolarje, od katerih so dali 50 dol. za uporabo dvorane, 50 dol. za c. Ketiša v Togu, 504 dolarje pa poslali v Cleveland za vse slov. misijonarje.

Kako so praznovali Misijonsko nedeljo v **Gilbertu**, kjer živi predsednica MZA, smo poročali že v prejšnji številki našega lista.

V raznih krajih, kjer so skupine rojakov bolj majhne in ni mogoče organizirati kake prireditve v ta namen, se tamkajšnji odseki MZA vsako leto potrudijo, da med rojaki zberejo nekaj darov v misijonske namene in jih odpošljejo centrali. Tako na primer Franc Medved iz Minneapolisa pa Antonija Fylypszuk iz Lethbridgeja v Kanadi, kjer tudi deluje odsek MZA.

Gori navedena prizadevanja rojakov v Severni Ameriki so pač vsem za misijone zavzetim v izseljenstvu in zamejstvu v zgled in pobudo. Vsaka slovenska skupnost si v misijonskem pogledu more ob teh primerih reči: Če so mogli ti in te, zakaj ne bi mogli tudi mi...

PO MISIJSKEM SVETU

GANNA ima 9 milijonov in pol prebivalcev. Med njimi je en milijon in pol katoličanov. Ti postajajo vedno bolj delavni za narod v celoti. Zveza katoliških študentov je naprimer pozvala gansko Cerkev in ljudstvo, naj se zavzamejo za uboge. Obsodila je neodgovorno ravnanje ganskih ministrov. Škofovska konferenca je zahtevala od vlade, naj pospeši gradnjo cestnega omrežja, da se izboljša gospodarski položaj. Združenje ganskih učiteljev je vladi poslalo resolucijo, v kateri zahtevajo, naj se uvede verouk v državne šole, češ da je verska vzgoja najbolj važna za mlad narod. Beremo pa, da je z državnim udarom koncem leta 1981 prišel na oblast diktator, ki ni naklonjen misijonom, zato je malo upanja, da bi bile zahteve upoštevane.

KOLIKO JE DANES NA SVETU BEGUNCEV? Točnega števila nihče ne ve. Računajo pa jih na 15 milijonov. Samo v Afriki jih je okoli 5 milijonov. Po taboriščih je lakota kot skoraj povsod. Je pa beg za Afričana vse hujša stvar kot za druge rase, kajti črnci so tako zelo navezani na rod in kraj, da jim je begunstvo v veliko duševno trpljenje. V Aziji je največ beguncev iz bivše Indokine, veliko jih je na begu izginilo v morske valove. Mnoge države imajo z begunci velik problem. Tako recimo Tajska, ki jih ima toliko, da se je odločila, da novih beguncev iz Kampu-

če ne sprejema več. O stanju beguncev po vsem svetu niti mednarodne organizacije nimajo zadostnega pregleda, še manj pa sredstev, da bi izdatno pomagale. In če pomislimo, koliko denarja gre za morilno orožje, se upravičeno vprašamo: ali je človek sploh še žlovek? In kje je krščanstvo po dvatisočletnem naročilu: Pojdite po vsem svetu! Potrebna je svetlu „kultura ljubezni“, kot pravi papež Janez Pavel II. In nujna krščanska zapoved odpuščanja.

AFRIŠKI ŠKOFJE se vedno bolj zavedajo svojih dolžnosti in pravic. Iz zasedanja v Kamerunu so poslali na vse afriške vlade spomenico, naj priredijo vseafriško konferenco za pravičnost in mir. Priporočajo, naj zmanjšajo izdatke za upravo, izboljšajo zdravstveno oskrbo, zvišajo najnižje osebne dohodke, omogočijo svobodo veroizpovedi, pomirjajo spore med rodovi, poudarili so tudi neločljivost krščanskega zakona, obenem pa izjavili, da je treba spoštovati zdrave običaje afriških narodov.

ZA NAŠE OTROKE bi bilo koristno, da bi vedeli, da je na svetu pol milijarde ljudi, ki ne morejo živeti normalnega človeškega življenja, ki so na en ali drug nači prizadeti. To je 15 milijonov gobavcev, 70 milijonov gluhih, 40 milijonov slepih, na leto jih zaradi pomanjkanja vitamina A oslepi 200.000, tretjina otrok nikdar

nasičenih, na tisoče vsak dan od lakote mrtvih. V Afriki je 18 milijonov otrok pod starostjo petih let, ki so na ta ali oni način prizadeti, v Aziji jih je 88 milijonov. Koliko milijonov ne bo nikdar znalo zapisati in prebrati svojega lastnega imena, ker nimajo možnosti za šolanje. Naši otroci pa imajo vse in...

V MOZAMBIKU se za Cerkev položaj izboljšuje. Prva leta so bila trda. Izgnanih je bilo več kot 600 misijonarjev. A tisti, ki so ostali, so vztrajali, čeprav je bilo delo težko in so bili v mnogih stvareh zatirani, najmanj to, da so bile podržavljene šole, bolnice, drugi cerkveni objekti. Toda ta preizkušnja jim ni vzela poguma. Škofje so znova protestirali in se sklicevali na ustavo, ki daje versko svobodo. Pridružili so se jim tudi evangeličani. Med malo več kot devet milijoni ljudi je namreč 1.700.000 katoličanov in 450.000 evangeličanov. Zahteve in protesti so počasi le rodili nekaj sadov. Vse kaže, da je najtežja kriza preboljena. Čeprav ni duhovniškega naraščanja, Cerkev živi. Nastopili so laiki. In v vseh je čutiti neko notranjo prenavo. Iz Cerkve, ki je živele v senci portugalskih kolonizatorjev, nastaja svobodna Cerkev, svobodna sama v semi in zato prebujena. Spet se je pokazalo, kako prav ima Cerkev, da misijonarji morajo vztrajati na svojem mestu, pa četudi jim je delo onemogočeno, in čakati boljših časov. Seveda prisiljeno izgnani so pač morali iti. A ponekod – kot recimo v Angoli – so se tudi ti polagoma vračali. Cerkev ne želi, da škofje in duhovniki beže, pa četudi jih čaka trpljenje. Nikogar ne obsoja, zaveda pa se tudi, da so mnogi misijonarji, kot je bilo to zlasti na Kitajskem, bili nasilno izgnani. Nihče pa danes ne ve, kje vse in koliko je v katakombskih cerkvah duhovnikov

in škofov, ki so izpostavljeni nasilju in smrti, a svoje delo opravljajo in v vernikih ohranjajo krščanskega duha in tudi krščansko življenje.

EKSPLOZIJA SEBIČNOSTI. Bogate države skušajo reševati stisko nerazvityh narodov s propagando omejevanja rojstev. Škof Helder Camara je dejal: „Kar nam grozi, ni eksplozija prebivalstva, ampak eksplozija sebičnosti. Tretjina bogatašev krade surovine in trgovsko blago dvema tretjinama revežev. S predpisovanjem števila otrok pa jim kradejo še njihovo pravico, da bi rodili toliko otrok, kolikor jih sami želijo.“

V INDIJI so vedno bolj glasni hindujski fanatiki. Pred kratkim so izgnali tri kanadske jezuite. Proti temu fanatizmu je z odločnim pismom nastopil nadškof Kalkute in kardinal Picachy. Katoličani vse Indije se vedno bolj osveščajo in javno protestirajo. V Bengaloru so organizirali protestni pohod. Najhujše je v Assamu, kjer so v zadnjih desetih letih porušili 47 katoliških cerkva in požgali 277 domov katoličanov. Tudi lani so porušili pet cerkva.

ŠKOF DOMINIK TANG, ki je bil 22 let v zaporu, potem izpuščen in lani ob binškošnih imenovan za kantonskega nadškofa, še vedno čaka v Hong Kongu. Njegova je trditev: „Na Kitajskem ni ‚narodne cerkve‘, Cerkev je namreč le ena“. Zato so duhovniki in verniki želeli njega za škofa. Bil naj bi posrednik med kitajsko vlado in Vatikanom, obenem pa počasi reševal težko vprašanje „samozvanih škofov“. Vatikan o „zadevi Tang“ ne daje nobene izjave. Prava „kitajska potrpežljivost“ daje Tangu upanje, da se bo le posrečilo, da pride na svoje mesto in uspe najti stike za razgovor. Zato se noče prengliti z nobeno izjavo.

A Z I J A

FORMOZA

Iz kraja Peipu na tem otoku ob kitajski celini nam je 14. februarja pisala s. ROZARIJA BRILEJ:

„Srčno se zahvaljujem vsem dobrotnikom za vsoto 400 dolarjev iz sklada KM za vse slovenske misijonarje! Ta pomoč mi pride zelo prav v različnih okoliščinah, ko vedno prihajajo ljudje v kakih stiskah po pomoč. Zelo sem vesela, če resničnim revežem kaj lahko pomagam.

Kakor vsako leto smo se tudi letos zbrale vse sestre, ki smo se kolikor toliko mogle odtegniti delu, iz cele škofije na piknik, da se medseboj boljše spoznamo. Ob treh popoldne nam je prišel maševat škof, ki je med pridigo med drugim tudi povedal, koliko je misijonskih moči v tej zelo obširni škofiji. Misijonarjev iz tujine je vsega skupaj samo 38, a med njimi jih je pet, ki so starejši od 80 let, 31 jih je starih od 40 do 75 let, dva pa imata po 38 let; tako se vidi, da mladih moči domala ni. Škof je dejal, da je to zanj največja skrb, kajti, če ne dobi misijonarjev, bodo ostale ovce brez pastirjev. Domačih poklicev je namreč na Formozi zelo malo.“

TAJSKA

Iz dveh pisem s. FRANČIŠKE NOVAK OSU, ki deluje na severu dežele v Chiengmaju in ki ju je pisala 18. in 25. decembra, objavljamo naslednje vesti:

„V začetku avgusta, sredi šolskega leta, sem bila v Bangkoku, kamor so me povabili na slavje srebrnega jubileja naše šole Regina mundi. Odpotovala sem v soboto zvečer in prispešla v nedeljo zgodaj zjutraj. Slovesnost je bila lepa, pristrčna, z globokim vzgojnim ciljem in pomenom; na mlada tajska provincialka skuša vsako priliko uporabiti za spoznavanje lepote redovniškega in misijonskega poklica. Kajpada sva v tem času veliko govorili s s. Ksaverijo Pirc, pohitela sem tudi v bolnišnico za umobolne, kjer sta me dve dekleti željno pričakovali, rada bi šla tudi v ječo k francoskemu jetniku, ki je bil iz Chiengmaia premeščen v Bangkok, posebno sem želela skočiti do kampučijskih beguncev tja na mejo, a ni bilo mogoče, ker sem se morala kar hitro vrniti na delo.

Potem se je nadaljevalo šolsko delo, a vsako prosto uro sem bila za bolničarko. Morda sem Vam že kaj pisala o neki irski sestri M. Gemmi, ki

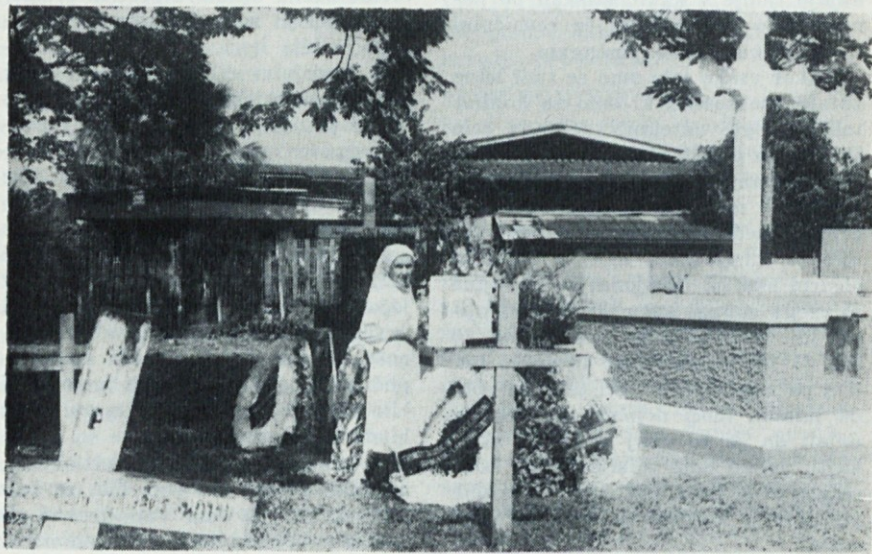
je dočkala visoko starost 88 let; prepljana je bila v Bangkok na težko operacijo rakove bolezni. Vrnila se je v Chiengmaj, spet malo sedla za klavir, poučevala nekaj angleščine, a 16. septembra se je morala vrniti v bolnišnico, kjer jo je rak do konca razjedel. Zadnje tedne je sestra veliko trpela in vedno je bila katera od nas pri njej, dasi smo maloštevilne. Umr-la je 28. oktobra, potem ko je 52 let živela svoje vzgojiteljsko delo. Pred 13 leti je skoraj v istem času umrla indonezijska sestra Marcelina za rakom na pljučih. Pri slovesu te misijonarke nisem bila navzoča. Obe sta zdaj v večnosti in od tam nadaljujeta svoje misijonsko poslanstvo.

11. decembra smo imeli pri naši stolni fari Presvetega Srca spet lep praznik: srebrni jubilej mašništva, ki sta ga obhajala naš tajski župnik in ameriški misijonar redemptorist, ki deluje med gorskim rodom Hmong, pa živi v Chiengmaju. Oba srebrnoma-

šnika sta imela ob sebi svoji mami, Američan še teto, župnik pa sestro, svaka in ljubkega nečaka. Župnikova mama je prišla prvič tako daleč na sever; je pa zelo ljubezniva že priletna tajsko-kitajska žena iz Bangkokveka, kakih 100 km južno od Bangkoka. Naš župnik je prišel k nam na sever takorekoč izposojen. Je zelo dober in študiran, saj je študiral 7 let v Rimu in bil tam posvečen 23. decembra leta 1956 skupaj z drugimi 33 novomašniki Zavoda Propagande.

22. decembra, po večerni božični devetdnevnici in maši, sem zvedela, da je naša 60-letna nekdanja učiteljica Srivana, že 15 let hroma v postelji, zdaj zelo slaba; leži v protestantski bolnici in morda ne bo prebila noči, tako nam je bilo rečeno. Dasi je bilo že pozno zvečer, smo se napotili k bolnici župnik, zvesta katehistinja, ki me je obvestila, naša tajska sestra, ki šofira, in jaz. Žena ima deset

S. Frančiška Novak ob grobu sosesre Gemme. V ozadju njihovo novo bivališče.

S. Novak ob dijakinji, ki je obnovila krstne obljube, njeno sestrico in mamo; na sliki je tudi njihov župnik, srebrnomašnik, in pa dve katehistinji, ki sta tudi bili učenki s. Novak O.S.U.

otrok, ki so bili večina pri njej, pa so nam dali prednost ob bolniški postelji. Srivana, ki je bila sicer vse življenje protestantka, je pred smrtjo želela postati katoličanka. Že pred tedni, ko je začutila, da se ji bliža smrt, jo je župnik krstil na ime Marija in ji podelil vse zakramente. Silno rada je imela Marijo in vedno prosila, da smo peli njene pesmi. Ostali smo ob njeni bolniški postelji in dobro uro molili molitve za umirajoče, prejela je še odvezo in papeški blagoslov. Mislim, da se je še zavedala, kar se je razodevalo iz njenih ugašajočih oči in ustnic, dasi govoriti ni več mogla. Okoli desetih je Marija Srivana mirno ugasnila. Naj v miru počiva! Dočim sem s. Gemmo pustila v oskrbi druge sestre uro pred njeno smrtjo, sem mogla biti pri Sir-

vani zadnje ure pred njeno smrtjo. Kolikokrat sem jo obiskala, ko sem se vračala iz Montfordske šole, kajti kljub svoji številni družini je bila pogosto kar sama, trpeča in žalostna. 15 let si ni mogla sama nič pomagati. Še najbolj zvesta ji je bila njena 15-letna hči, še šolarica, po katere rojstvu je Srivana postala hroma in vsi njeni udje skrivljeni in izmaličeni. In kako je Srivana znala moliti! Protestanti imajo res skrivnost globoke molitve. Vsakič, ko sem jo obiskala, sem jo prosila za molitev. Njena protestantska družina z bolj mlačnim očetom budistom je sprejela njeno spreobrnjenje v katoliško vero brez vidnega nasprotovanja, celo z spoštovanjem. Ekumenizem je bil tu na delu v božičnem srečanju v tej sloveči protestantski bolnici. Zame je bilo to

doživetje umiranja in smrti Marije Srivane enonajbolj pomembnih v mojem misijonskem življenju, in zato tudi o tem Vam pišem. Pokopali smo jo na sam Božični dan. Ob krsti v njeni hiši smo se zbrali protestanti in

župnik je pripeljal seboj dober del farnega pevskega zboru, da je bilo slovo od Marije še lepše. Kako naj bo pokopna pokopana, je dal župnik vso svobodo družini; odnesli so jo na protestantsko pokopališče, župnik pa je blagosloil njen grob, kjer zdaj počiva v senci velikega križa moja prijateljica Marija Srivana.“

Še druga misijonarka iz te dežele nam piše sredi februarja tega leta: s. KSAVERIJA PIRC OSU:

„Na tajskem se budno trudimo, da vržemo seme božje besede med vrtnice življenja novodobne civilizacije, ki napreduje iz dneva v dan. Rastejo pa tudi cene življenjskih potrebščin, in to nezaslišano. Kdor ima delo, se že prebija, a če ga ni najti in če pride bolezen... Zlasti zdravila so silno draga.

Pri nas uršulinkah imamo skupno blagajno za vse, kar zaslužimo z delom in kar nam dobrotniki pošiljajo. Ena od sester v komuniteti ima nalogo, da deli revežem, kolikor je pač v blagajni v ta namen na razpolago.

Pred nekaj dnevi se je pojavil pri mojih vratih človek, suh in slabo oblečen in je zaprosil za kak denar,

Skupina učenk naše s. Frančiške Novak skupaj z misijonarjem na njihovih duhovnih vajah.

5. Ksaverija Pirc z učenko v razredu, kjer so bile razstavljene risbe njenih učenk, ki jim je profesorica risanja.

češ da je bolan. Imela sem ravno nekaj učenk za glasbo v sobi. Pokazala sem mu, kam naj gre do tiste sestre, ki deli miloščino, in sem poučevala naprej. Na Tajskem je navada, da pustimo čevlje pred vrati, ko vstopimo v sobo. Ko je klavirska ura končana, se učenke poslovijo, a kaj...? Namesto lepih, novih sandal ene izmed njih so bile stare razcapane sandale mladca, ki je prosil za denar.

Prav posebno hvaležne pozdrave vsem onim, ki so letos zopet tako požrtvovalno delali in darovali pri misijonski tomboli! Nekaterih se še osebno spominjam od obiska v Argentini.“

INDIJA

Misijonski brat LUDVIK ZABRET iz salezijanske družbe nam v dveh pismih, eno iz konca januarja, drugo

od 20. februarja, piše med drugim tudi tole:

„Počasi se bom vživel v novi delokrog tu v mestu Nasik in kar normalno delam, še več kot bi hotel. Predstojniki želijo, da bi na vrtu toliko pridelali, da bi se vsaj delno sami vzdrževali. Sedaj imamo v tem našem noviciatu samo izdatke in nič dohodkov.

Ta kraj je nekak center hinduizma. Je mnogo takozvanih „svetnikov“, kakor imenujejo tiste menihe „sádu“, ki hodijo okrog zelo preprosto odeti v dva kosa žoltega blaga, ki enega ogrnejo okoli ledij in čez noge, z drugim se pa pokrijejo čez ramena. Jedo le to, kar jim ljudje prinesejo, in le rastlinsko hrano, žive v osamljenih krajih v nad vse preprostih kolibah. Naj bo mrz ali vročina, vedno hodijo okrog enako oblečeni, odpovedujejo

se vsemu, kar svet ceni, veliko moli-
jo in meditirajo in malo govorijo. Go-
voril sem z enim takim „sanjasijem“,
ki je katoliški duhovnik in še jezuit
povrhu. Živi in oblači se kot hindujski
sanjasiji. Večina ljudi, ki prihajajo k
njemu ali ga prosijo za molitve, ne
ve, da je on katoliški duhovnik in re-
dovnik, smatrajo ga za svojega hin-
dujskega sanjasija in ga kot takega
sprejemajo v svoje domove, večina pa
ga obiskuje v njegovi kolibi pol ure
stran od mesta. Kolibo so mu ljudje
postavili in tu ga tudi preživljajo: e-
den prinese malo mleka, drugi nekaj
zemeljskih orehov, tretji spet kaj
drugega; če kaj prinesejo, zaužije, če
nič ne prinesejo, ostane brez jedi, češ,
bo že Bog poskrbel. Res posnemanja
vredna odpoved. Mož je po rodu špa-
nec.

Kot veste sem tu v zavodu, kjer se
vzgajajo novi salezijanski poklici. To
je pač najbolj važno in odgovorno
delo. Predstojniki navadno za take
hiše izberejo najbolj zmožne in du-
hovne sobrate. Semkaj so pa poslali
mene, ki sem 35 let zelje sadil. Ne
vem, kaj bom prispeval k vzgoji na-
šega naraščaja.“

IRAN

Sestra CECILIJA RODE se je
srečno vrnila iz Argentine v to de-
želo in nam je od tam koncem janu-
arja tele pisala:

„Več kot mesec dni sem že doma,
med svojimi. Ko sem se vračala iz
Argentine, sem se za štiri dni usta-
vila v Rimu, kjer sem bila prvič v
življenju. Čakal me je moj brat Fran-
co, generalni ekonom lazaristov Ri-
gazio in sestra Roset, ki je bila dolgo
časa v Buenos Airesu kot tajnica v
provincialni hiši. Brat me je peljal k
splošni avdijenci sv. očeta. Sestre so
me tudi spremljale, da sem pozdra-

vila našega vrhovnega predstojnika
Mc Cullena.

Iz Argentine sem prinesla s seboj
najlepše vtise: dežela svobode, izo-
bilja, dobrih ljudi. Skoro po vseh av-
tobusih sem se vozila brezplačno, ker
mi niso hoteli šoferji računati. Tukaj
je pa vse drugače. Ljudem primanj-
kuje veliko stvari, povsod je treba ča-
kati v vrsti, ljudje se neprestano
boje... .

Zimo imalo lepo, s snegom, mraza
pa kar preveč, do 20° Celzija, zlasti
en teden je bilo hudo.

Lepe pozdrave vsem znanim!

A F R I K A

ZAMBIJA

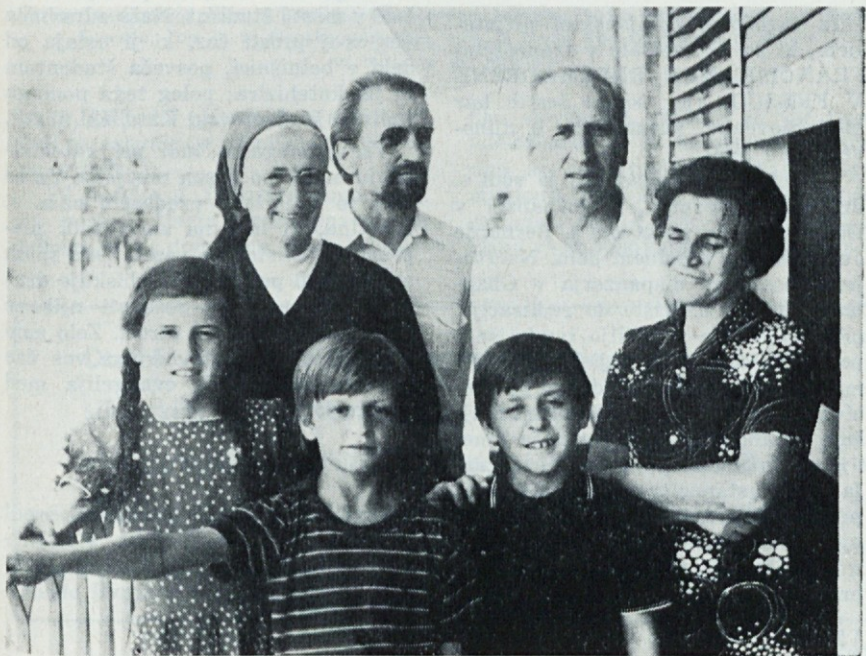
Iz Lusake nam je sredi februarja
pisal sodelavec misijonarja Tomazina
v Chelstonu o. JANEZ MLAKAR DJ.

„Prav lepa Vam hvala za pismo in
sporočilo o prispevku misijonskih do-
brotnikov. Topla zahvala vsem, ki so
prispevali! Tudi v imenu moje sestre
Kristine se zahvaljujem za poslano
darilo! V zadnjem času se bolj malo
srečujeva, ker sva oba zelo zaposlena.

Kot veste, v župniji Chelston delu-
jeva skupaj z o. Tomazinom. Žup-
nijo imava razdeljeno na dva dela.
Jaz skrbim za tri obrobne postojanke,
kjer se mašuje. Glavna je Chainda,
kjer je Tomazin zgradil cerkev, ki
bo posvečena po veliki noči v čast
Mali Tereziji. Nedavno sem začel na-
črtno delovati na tem „svojem“ pod-
ročju. Osnoval sem pastoralni svet,
v katerem so poleg mene še katehist,
štiri sestre in dva laika. Redno se
sestajamo enkrat na teden. Namen:
ostvariti krščansko skupnost, prave
bratske odnose; ko bo to v večji meri
doseženo, bomo šli korak naprej: pla-
niranje in končno akcija. Cilj je,
ustvariti kvas, ki bo preoblikoval vse

S. Rode s sorodniki (spodaj) in s sobraty iz Baragovega misijonišča ob zadnjem srečanju.

področje. V glavnem nam gre za osveščanje in formacijo domačih voditeljev, ki načeljujejo osnovnim krščanskim skupnostim. Na celotnem področju je zaenkrat 12 takih skupnosti, ki so za silo organizirane, vendar voditelji večkrat ne vedo, kako in kaj bi počeli. Tomazin ima na svojem delu fare čez 20 takih krščanskih občeŝtev.

Na ta naćin upamo pritegniti tukajŝnje kristjane k popolnejŝemu sodelovanju s Kristusom in Cerkvijo. Postali bodo „odrasli“ zase in odgovorni tudi za ŝirjenje vere, pouk katehumenov, pogrebe, gmotno neodvisnost, itd, v kratkem: za bodoćnost Cerkve v Afriki. Ni druge poti: Afrika hoće svoje krŝćanstvo, ne evropskega, naŝa naloga je, da jim pri tem pomagamo. Vaŝe molitve nam bodo v pomoć, da dosežemo ta pomembni sad.“

SLONOKOŝĆENA OBALA

Iz okroŝnice misijonskim prijateljem, ki so jo napisale v francoŝini **FRANĆIŠKANKE BREZMADEŝNE V FRESCO**, kjer so od ŝestih kar ŝtiri Slovenke, povzemamo o njihovem delu tole:

„Bolniŝnica v Frescu, ki jo vodi s. dr. Anica Starman, in dispanzer v Gbagbamu pod vodstvom s. Bernarde Jurković sta v polnem delu. Naćrtujemo povećavo dispanzerja v Gbagbanu, pa ŝe ni priŝlo do realizacije, prav tako je z zamislijo tamkajŝnje porodniŝnice. Prvo naj bi oskrbelo ministrstvo za zdravje, drugo pa prebivalstvo samo s pomoćjo neke tukajŝnje ustanove za pospeŝevanje kmetijstva. Dokler do povećave dispanzerja in do ustanovitve porodniŝnice ne pride, se morajo naŝa s. Bernarda in njene pomoćnice boriti pać ŝe naprej z nemajhnimi problemi pomanjkanja prostora in vsega drugega. Pać pa

nam je poslaniŝtvo Nizozemske naklonilo pomoć za gradnjo zavetiŝća tistih, ki pridejo semkaj na obisk v pomoć naŝim bolnikom in materam.

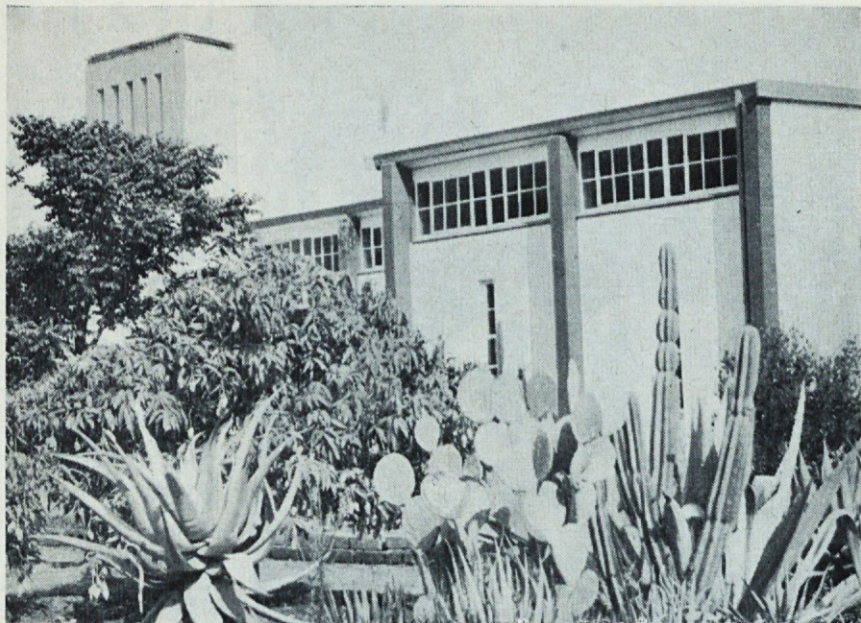
V Dekliŝkem domu deluje s. ŝtefana s pomoćjo već domaćink in imajo mnogo ućenk iz vasi, katerim nudijo najnujnejŝo izobrazbo. Ne morejo pa ustreći njih domaćim v tem: Oni bi radi, da bi jim izdajali ob koncu pouka kake diplome, ki bi dekletom omogoćile delo v mestu. A naŝ cilj je prav drugaćen: Naj se dekleta formirajo za delo doma, na deŝeli...! Tdeba bo ŝe veliko storiti za pravo usmerjenje prebivalstva.

Misijon Fresco, ki ga vodita francoski ŝupnik in naŝ rojak Ivan Bajec, je zelo povećal svoje dijaŝko naselje in sedaj prebiva v njem okrog 200 dijakov. Me sestre smo se pa zaćele ukvarjati z naćrtom, kako preskrbeti nekaj podobnega tudi dijakinjam, ki so ŝe bolj potrebne primernega zatoćiŝća, ko pridejo z deŝele v mesto ŝtudirat. Naŝa zdravnica ves svoj prosti ćas, ki ji ostaja od dela v bolniŝnici, posveća ŝtudentom in jih katehizira; poleg tega pomaga tudi pri ŝtudentovski Katoliŝki akciji.

Vse pomagamo tudi pri katehiziranju malih po vaseh misijona. Za to delo je zadolŝena predvsem naŝa s. Kristina, ki ima na skrbi tudi pripravo katehistov po vaseh. Ona sploh stalno hodi po vaseh in obiskuje druŝine, jim pomaga reŝevati njihove probleme, posebno z otroci. Zelo smo vesele, da vsaj ena od nas ves ćas posveća oznanjanju evangelija med prebivalstvom. “

JUŝNA AFRIKA

Iz Glen-Cowie se je oglasil sredi februarja misijonski brat VALENTIN POZNIĆ. Zahvaljuje se za pismo s slikami, katere je napravil obisko-

Cerkev misijonarja Franca Bratina, Pozničevega sobrata, kakih 60 km stran od Glen-Cowieja. Tam je že tropsko podnebje, zato je bujno tropsko zelenje in drevje na misijonu sv. Mihaela.

valec, ko je bil pri njem na misijonu; tudi se zahvaljuje za ta obisk. Potem pa pravi:

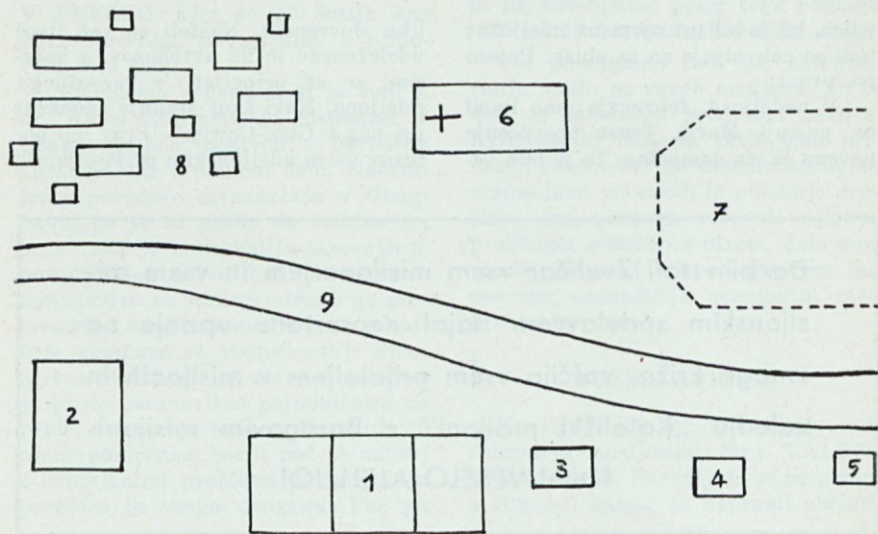
„V nedeljo 4. februarja smo imeli na postaji Maria Trost posvečenje novega škofa domačina. To je bila ve-

lika slovesnost. Našteli so več tisoč udeležencev in 92 avtobusov, s katerimi se se pripeljali z razsežnega misijona. Novi škof stanuje zaenkrat pri nas v Glen-Cowie. – Prav lep pozdrav vsem misijonskim prijateljem!“

Da bi vstali Zveličar vsem misijonarjem in vsem misijonskim sodelavcem dajal neprestano upanje na zmago križa, voščijo vsem prijateljem v misijonih in zaledju „Katoliški misijoni“ z Baragovim misijoniščem! VESELO ALELUJO!

Ta slika tu nam kaže škofa slovenskega misijonskega področja na Madagaskarju pri blagoslovitvi temeljnega kamna Puhanove nove cerkve v Manambondro, ki se že gradi na kraju, zaznamovanem na spodnjem črtežu s črtkami. Tloris nam kaže, kako so si misijonska poslopja v Manambondro. - Legenda: 1) misijonska hiša, 2) kočja, ki je misijonarju preje služila za bivališče, 3) kuhinja, 4) shramba, 5) stranišče, 6) stara cerkev, 7) nova cerkev, 8) vas, 9) cesta.

M I S I J O N S K I   D A R O V I

ZA GNIDOVČEVO BEATIFIKACIJO

Družina Jakob Sušnik, Slovenska vas v Argentini, 150.000 pesov.

TISKOVNI SKLAD KM

Anica Dolenc, Toronto, 25 kan. dolarjev; Mary Vavpotich, Chicago, 20 USA dolarjev.

ZA MISIJONE

V čast raznim svetnikom in svetniškim kandidatom, v dober namen, N.N., Slovenska vas, 10.000 pesov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za o. Tomazina v Zambiji, Žun Micka, Slovenska vas pri Bs. Airesu, 25.000 pesov; za Burja Štefana v Keniji, Andrej Goljevšček, Slovenska vas, 500.000 pesov; José Borbone, Argentina 500.000 pesov.

ZA BARAGOVO IN SLOMŠKOVO BEATIFIKACIJO

Dar uboge vdove, 50.000 pesov.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

Naročnina v letu 1982 in vse za nazaj: 20 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah (v Kanadi 25 dolarjev!). Letalsko pošiljanje 20 dolarjev več!

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 4419 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: rev. Ivan Jan C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez C.M., 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; Za Winnipeg in okolico: rev. Letonja C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg, Man. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07

Avstrija: B. B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Britaņa.

Avstraiija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Veseli poljski lazaristi na skrajnem jugu Madagaskarja.

Registro de Prop. Int. No. 68166
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612